35STE JAARGANG No. 9622 WOENSDAG 19 SEPTEMBER 1956

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Hoofdredacteur: A. G. Jansen Kantoor: Conscientiesteeg 27 - 29. — Telefoon: Redactie 23858. Advertenties 23550. Abonnementen en Bezorging 24399 Uitgave: N.V. Paulusdrukkerij, Willemstad, Curaçao

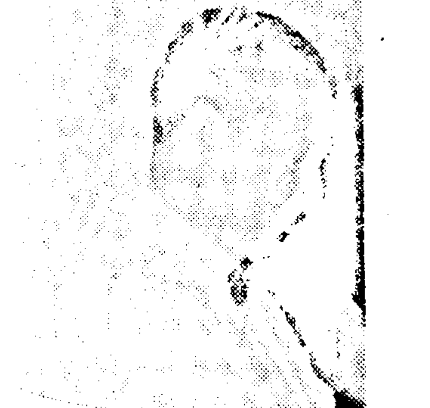
Gezaghebber Weis de Haseth wil ontslag aanbieden

Mits hij gelijkwaardige positie bij het land krijgt

Willemstad. — Blijkens een schrijver van de minister van Justitie ad interim, de heer E. Jonckheer, aan de voorzitter van de Staten, is de heer Weis de Haseth, Gezaghebber van Bonaire, voornemens aan H. M. de Koningin ontslag uit zijn huidige functie te verzoeken mits hem — na bekoming van dit ontslag —, een min of meer gelijkwaardige positie bij het land gegeven kan worden.

In genoemd schrijven wordt gesuggereerd, dat de heer de Haseth in aanmerking zal kunnen komen voor het bezetten van een der hoofdcommiezenposten bij het departement van Justitie, waarvoor op de ontwerp-begroting voor het dienstjaar 1957 een bedrag staat uitgetrokken.

Gevraagd wordt, dat reeds vooruitlopende op de votering van het bedoelde bedrag, ertoe wordt overgegaan de aanstelling te bewerkstelligen onder aantekening, dat de benodigde

WEIS DE HASETH ...vaarwel Bonaire...

credieten hiertoe alsdan voor het restant voor het jaar 1956 bij suppletoire begroting 1956 zullen worden aangevraagd.

Het boven aangehaalde schrijven van de minister luidt als volgt:

Hierbij heb ik de eer Uw aandacht voor het ondervolgende te verzoeken.

Op de ontwerp-begroting voor het dienstjaar 1957 paraisseert onder de afdeling Justitie par. 1 sub art. 30101 o.m. een post voor 2 hoofdcommiezen.

De huidige Gezaghebber van Bonaire is voornemens aan H. M. de Koningin ontslag te verzoeken uit zijn huidige functie, mits hem, na bekoming daarvan, bij het land een min of meer gelijkwaardige positie kan worden gegeven. Het lag van de aanvang af in de dzz. bedoeling om een der hoofdcommiezen-posten van gemeld begrotingsartikel te doen bezetten door een van buiten het Parket van de Procureur-Generaal afkomstige kracht. Vanwege de werkzaamheden, welke aan bedoelde hoofdcommies zullen worden opgedragen komt de juist genoemde functionaris ongetwijfeld in aanmerking.

Aangezien betrokkene mij deed weten het op prijs te stellen binnenkort om genoemd ontslag te verzoeken en het dzz. opportuun voorkomt om reeds zo spoedig mogelijk met de nieuwe organisatie van het Departement van Justitie een aanvang te maken zou ik U willen verzoeken om goed te vinden, dat reeds vooruitlopende op de votering van het desbetreffende bedrag op de begroting 1957 ertoe wordt overgegaan de voorgenomen aanstelling te bewerkstelligen onder aantekening, dat de benodigde credieten hiertoe alsdan voor het restant voor het jaar 1956 alsnog bij suppletoire begroting 1956 zullen worden aangevraagd.

Bezoek Gouverneur Van Tilburg uitgesteld

Paramaribo. — Desgevraagd verklaarde Z. Exc. gouvernur Van Tilburg, dat zijn bezoek aan de Nederlandse Antillen door zijn reis naar Nederland verdaagd moest worden. Hij zou aanvankelijk op 10 september naar de Antillen zijn gegaan. Het zal nu wel oktober of later worden.

Een geweldige stapel brieven kwam bij RADIO HOYER binnen als gevolg van haar nieuwe programma: Hoyer's 6 of 5. Vele handen zijn nodig om de ingezonden brieven open te maken en te controleren. Mej. Stella Priest en Mej. Elba Felipa aan het werk, terwijl de postbode nieuwe voorraad brieven komt brengen

Gouverneur van Suriname wil geen ambt in Nederland

Paramaribo. — Z. Exc. gouverneur J. van Tilburg heeft op een persconferentie over zijn reis naar Nederland medegedeeld, dat hij aan de heren Drees en Burger te kennen heeft gegeven, dat hij verder niet wenst benaderd te worden voor enig ambt in Nederland. Z. Exc. merkte op, dat hij niet het verwijt wenste op te lopen, dat hij te gemakkelijk de opdracht, die hij 7 maanden geleden had aangevangen als gouverneur, van zich trachtte af te schuiven.

De laatste dagen van zijn verblijf heeft de heer Van Tilburg benut om Surinaamse zaken te behartigen. H.M. de Koningin, die hem ontving, wenste te worden ingelicht over de toestand in Suriname. „Zij is goed op de hoogte", zei hij. De gouverneur verklaarde, dat hij de Koningin ook had ingelicht „over de moeilijkheden, die mij niet onthouden zijn in de politieke sfeer".

NEDERLANDSE bladen schrijven:

„Troonrede een beeld van politieke armoede"

Plechtige opening Staten Generaal wordt zinloos genoemd

's-Gravenhage. — Verschillende Nederlandse bladen stellen de vraag, of het wel zin had de nieuwe zitting van de Staten-Generaal op de traditionele plechtige manier te openen. Het heeft er veel van weg — aldus „Het Parool" — of het demissionaire kabinet zich heeft zitten te beraden, hoe te rechtvaardigen, dat het door Hare Majesteit een Troonrede heeft laten uitspreken, waarvan in de gegeven omstandigheden bij voorbaat vaststond. dat het gedoemd was een onwezenlijk om niet te zeggen een zinledig stuk zou zijn.

De rede bewijst in haar nietszeggendheid, hoe onhoudbaar de huidige situatie aan het worden is. Nederland moet op korte termijn een kabinet krijgen, bereid en in staat een beleid te voeren, anders gezegd: te regeren. Dit nog eens zo overduidelijk te hebben bewezen, lijkt ons het belang van deze Troonrede. Het wachten is op een werkelijke regeringsverklaring. Aldus „Het Parool".

„Een beeld van politieke armoede", noemt de „Nieuwe Rotterdamse Courant" de Troonrede en zegt o.a.: Alle politieke stagnatie in Nederland ten spijt, draait de wereld om ons heen door en wel op een wijze, die bezorgdheid moet wekken. Men kan daarom dubbel betreuren, dat wij nog geen nieuwe regering hebben, omdat het internationale beleid als een integrerend bestanddeel van een regeringsprogram moet worden gezien. Mede daarom vertoont deze romp van een Troonrede ondanks de aloude luister van Prinsjesdag, een benauwend beeld van politieke armoede.

„Het Vrije Volk" is van mening, dat de Miljoenennota een goed overzicht geeft van de huidige economische toestand, die minder rooskleurig is dan men wel eens geneigd is aan te nemen. Het beeld, dat de nota geeft, acht het blad eer te gunstig dan te ongunstig. Dat beslissingen nodig zijn, staat vast. Het wordt hoog tijd, dat aan het meedobberen op de stroom een eind komt en dat er weer een kabinet komt, dat het stuur stevig in handen kan nemen.

Ontsteltenis — aldus „De Maasbode" — zal zich vermoedelijk van velen meester maken wegens de fantastische stijging van het uitgavenniveau sedert de vorige begroting. Een jaar na de opstelling der oorspronkelijke begroting zijn de totaalcijfers vrijwel radicaal veranderd en helaas ten aanzien van de uitgaven veelal in ongunstige zin. En aan uitgavenvermindering geloven wij allang niet meer.

„De Tijd" noemt de Troonrede nietszeggend en stelt ten aanzien van de Miljoenennota vast, dat minister Van de Kieft bij wijze van zwanenzang een nota uitbracht, die een en al optimisme ademt. Het financiële perspektief voor 1957 blijgt bij ontstentenis van een nieuw kabinet onzekerder dan normaal.

Het „Algemeen Handelsblad" acht de Troonrede eveneens een volkomen leegstaatsstuk. Het blad uit vooral bezorgdheid over de ontwikkeling van de Nederlandse betalingsbalans, die, naar te vrezen valt, in het eerste halfjaar van 1956 een tekort zal opleveren, naar uit de binnenkort te publiceren cijfers wel zal blijken, en is voorts bezorgd over d eonevenwichtige economische ontwikkeling in Nederland door inflationistische tendenzen. „Laat ons zeggen van een boven zijn stand leven van ons volk". Uit alles — aldus het „Handelsblad" — volgt, hoe noodzakelijk een spoedig nieuw kabinet is. Nederland kan onder de huidige internationale omstandigheden en de nationale situatie niet langer een besluitvaardige regering ontberen, zonder grote schade voor ons aanzien in de wereld en dreigende stuurloosheid in ons binnenlands beleid, aldus het „Handelsblad".

Hymne voor Euch. Congres te Caracas

Caracas. — Gedurende de plechtigheden ter gelegenheid van het aanstaande Bolivariaans Eucharistisch Congres zal onderstaande hymne gezongen worden, die door de Ecuadoriaanse componist Belisario Peña Ponce is getoonzet op woorden van de jonge Jezuiet Pater Rafael Ernesto Carías.

CORO:

Pueblos ved nuestra espiga
Hostia de paz!
Creyente el mundo diga:
Dios aquí está!

I

Pan que formaron mil granos
De multitud de trigales,
Símbolo de amor de hermanos
Forjan la unión de cristianos
Los signos sacramentales.

II

Arida la Tierra espera
La Hostia para inmolar.
El Sacerdote es la era
Donde trillar la primera
Espiga para el altar.

III

Quiere Dios ser el sustento
Del que marcha con su cruz,
Del Sacerdote al acento
Se convierte en alimento
Y llega a todos Jesús.

IV

El Pan del Cielo ha bajado,
Primero vino a María;
En sú ser puro y sagrado,
Se forma el Dios humanado
Primicias del Eucaristía.

De Wereldtentoonstelling te Brussel

Willemstad. — Van de heer René Moreno, Belgisch consul alhier, ontvingen wij een map inhoudende propaganda-materiaal voor de Wereldtentoonstelling te Brussel, die in 1958 gehouden wordt. Gezien het kolossale voorbereidende werk, dat aan deze expositie verbonden is, en de doordachte reclame, die er voor wordt gemaakt, belooft deze tentoonstelling een wereldgebeuren te worden, dat ongetwijfeld miljoenen naar de Belgische hoofdstad zal trekken.

Interessant is het te weten, dat de totale oppervlakte der Nederlandse paviljoens even groot is als die van Sovjet-Rusland en Frankrijk, namelijk 25.000 vierkante meter. Die van Groot Brittannië is 21.135 vierkante meter, en die van Duitsland 18.330 vierkante meter.

✶✶✶ Verwaarloosde jeugd

Ongeveer drie jaar geleden — om precies te zijn in november 1953 — uitte de Reclasseringsambtenaar te Curaçao, de heer C. Grootens, de waarschuwing dat de Nederlandse Antillen en speciaal Curaçao spoedig kennis zouden maken met gangsterpraktijken zoals men die in Amerika al jaren kent, wanneer niet ten spoedigste grootscheepse maatregelen werden genomen om de jeugdcriminaliteit te bestrijden. Als middelen hiertoe werden toen aangegeven: de oprichting van een psychopathen-asyl, uitbreiding van het G.O.G., de stichting van een opvoedingsgesticht voor meisjes, dat niet het karakter heeft van een tuchtschool, de bouw van een jeugdgevangenis voor de zware aanvallen, de stichting van een tehuis voor half vrije jeugd (jeugd onder toezicht), welk tehuis bijvoorbeeld ware te verbinden aan Brakkeput, en ten slotte meer hulpkrachten voor het zogenaamde buitenwerk.

Van al deze zaken is niets terecht gekomen, uitgezonderd dan de uitbreiding van het G.O.G. voor jongens, die zo goed als gereed is.

Inmiddels is het vraagstuk van de criminaliteit onder de jeugd brandender dan ooit. Men behoeft niet eens te wijzen op de praktijken van de bende, die zich „Los Marsianos" noemt, en die het reeds bestaan heeft overvallen in Campo Alegre te plegen. Men luistere slechts naar hen, die ambtshalve in aanraking komen met de jongelieden, die van school gekomen niet verder studeren en te lui zijn om te werken. Een groot gedeelte daarvan groeit op voor galg en rad en men heeft zo goed als geen vat op ze omdat de elementairste middelen tot hun opvoeding ontbreken.

Het is goed dit nog eens vast te stellen in een tijd, dat alleen maar gesproken wordt over welvaartsplannen, verbreding van de economische basis, ouderdomsvoorziening en middelen om de begrotingen sluitend te maken. De Antilliaanse jeugd, die het meest hulp behoeft, wordt volledig aan haar lot overgelaten. Zij is gedoemd haar eigen weg te vinden. En zij vindt die dan ook, doch in de verkeerde richting. De overheid bepaalt zich er toe de bedrijvers van de ergste misdadigheid op te sporen en voor een tijd van de gemeenschap af te zonderen. Doch hij geeft er zich geen rekenschap van, dat de criminaliteit onder de oppervlakte voortbroeit en ontegenzeggelijk eens op de meest brutale wijze aan het daglicht zal treden. Wat het volk hierdoor aan geestelijke kracht inboet, kan men bevroeden als men in ogenschouw neemt, dat alleen de Curaçaose gemeenschap jaarlijks met honderden jongelui wordt opgescheept die na het voleindigen van de eerste schooltijd, zonder enig idealisme hoegenaamd het leven instappen en die gemeenschap in geen enkel opzicht op een hoger geestelijk niveau kunnen brengen. Zij dragen daarnaast ook geenszins bij tot de verhoging der arbeids-productiviteit, die voorwaarde is voor een grotere welvaart, of tot de oplossing van het vraagstuk der overbevolking, met welk maatschappelijk euvel de Nederlandse Antillen van jaar tot jaar meer geconfronteerd worden en dat alleen kan worden geëlimineerd door een gezonde emigratie van mensen, wier werkkracht en kundigheid in het buitenland begeerd worden, en die op deze wijze de naam en de faam der Nederlandse Antillen naar den vreemde kunnen uitdragen.

Men hoort de laatste tijd steeds meer spreken van benden, die door roof en intimidatie het leven der burgers bedreigen. Men denke zich eens in wat het voor de toekomst van ons zozeer gekoesterde tourisme zou betekenen wanneer op een kwade dag een tourist het slachtoffer zou worden van bijvoorbeeld een roofmoord. En toch blijven deze dingen te verwachten in een samenleving, die jaarlijks met een lichting jongelui wordt opgescheept, die compleet opgroeit voor galg en rad en een groot gevaar vormt voor de gemeenschap.

De Nederlandse Antillen kunnen bouwen aan de verbreding van hun welvaartsbasis zoveel wij willen. Zij kunnen grootscheepse projecten op het gebied van de watervoorziening of anderszins realiseren. Zij kunnen sociale maatregelen nemen en maatregelen op het gebied van de sociale hygiëne. Het zal alles slechts half werk blijven, zolang zij het vraagstuk van de verwaarloosde jeugd niet aangrijpen en tot een redelijke oplossing brengen.

Niet alleen de bursalen, de leerlingen onzer middelbare scholen, en zij die zich voor een vak bekwamen, beslissen over de toekomst dezer eilanden. Doch ook al die jonge mensen, die — vaak buiten hun eigen schuld — in ledigheid blijven rondlopen en waarvan niemand zich iets aantrekt. En daarvan komen er ieder jaar honderden bij!

Surinamer onder geredden van „Pelagia"

Londen. — Volgens een door Reuter uit New York ontvangen bericht was aan boord van het bij Noorwegen vergane Amerikaanse ertsschip „Pelagia" de Surinamer Johannes Buitendorp, die echter tot de overlevenden behoort.

Reclassering werkt met ontoereikende middelen

Honderden Curaçaose jongens groeien op voor galg en rad

Bestrijding der jeugdcriminaliteit moet doortastend worden aangepakt

Moeder past vuurproef toe op haar 10-jarig zoontje!

Willemstad. — Jaarlijks verlaten 1600 jongens de Curaçaose scholen en daarvan studeren er honderden niet verder of vinden geen emplooi.

De meeste van deze jongens groeien op voor galg en rad en komen binnen kortere of langere tijd met de politie en de strafrechter in aanraking. Wat moet er gedaan worden om deze jeugd op te vangen en zodanig te leiden dat zij geschikt wordt een werkzaam aandeel te hebben in het arbeidsproces en daardoor in de welvaartsvorming van dit eiland?

Daarvoor zou nodig zijn, aldus de heer C. Grootens, Reclasseringsambtenaar te dezer stede, dat men deze jeugd, en wellicht de gehele jeugd die de lagere school achter de rug heeft, gedurende enige tijd op een bepaalde wijze kon vormen. Het is logisch, dat men zijn gedachten laat gaan in de richting van — men zou het kunnen noemen — een soort kampen, die de jeugd orde en discipline zouden bijbrengen en haar zouden richten op de taken, die van haar in het raam der mogelijkheden op onze eilanden, kunnen gevraagd worden. Dat zijn bijvoorbeeld de scheepvaart, de visserij en de landbouw, om de meest voor de hand liggenden te noemen.

De jeugd, in deze richting opgeleid, zal dan ook kunnen bijdragen tot de zoveel besproken verbreding van de welvaartsbasis.

Want de verhoging van de productiviteit der arbeiders is nu eenmaal een conditio sine qua non voor een verdere uitbouw van de economie Puerto Rico heeft in dit opzicht een voorbeeld gegeven, dat navolging verdient. Door voorlichting heeft men daar de arbeiders tot verhoogde productiviteit kunnen brengen en dit heeft de welvaart van het land met sprongen de hoogte in doen gaan.

Uitvoerbaar?

Of dergelijke plannen uitvoerbaar zijn? Dat zal natuurlijk veel afhangen van het begrip dat men voor deze ideeën zal ontmoeten, en van de beschikbare fondsen.

De heer Grootens zeide echter te geloven, dat volk en overheid steeds duidelijker gaan inzien, dat de criminaliteit op ons eiland angstwekkende vormen begint aan te nemen.

In de rechtzaal kan men getuige zijn van de berechting der weerzinwekkendste misdaden en de pers verhaalt met de regelmaat van een klok van steeds weer andere en veelvuldiger gevallen van inbreuken op de wet. Gevallen als de verbrande man bij Ronde Klip, de moordaanslag op een gevangenbewaarder, en de geheimzinnige poging tot moord te Santa Rosa, hebben het volk een gevoel van onbehagen gegeven. Men begint aan zijn veiligheid te twijfelen en neemt zijn toevlucht tot maatregelen van zelfverdediging. Heel wat mensen hebben zich wapens aangeschaft in de vorm van knuppels, machetes en andere middelen tot verweer.

Het is nu niet zo belangrijk om te constateren, dat de misdaad op ons eiland hand over hand toeneemt, als wel om uit te vinden wat er tegen gedaan moet worden. Vooral tegen de jeugdmisdaad. Het heeft geen zin deze te bestraffen en er zich verder niets van aan te trekken. De straf heeft maar een betrekkelijke waarde en verhoedt bovendien nauwelijks, dat de jeugd, die nog niet in de armen van de politie is gelopen, niet met dezelfde overmoed het slechte pad blijft bewandelen. Op Curaçao is de zweep daarenboven juist in die milieu's waaruit de jeugdige misdadigers voortkomen, een veelgebruikt tuchtmiddel. De kinderen ondergaan genoeg lijfstraffen, doch deze hebben geen enkele opvoedkundige waarde.

De heer Grootens deed hiervan het volgende verhaal. Er kwam enige tijd geleden een moeder bij hem met een jongetje van 10 jaar oud, dat volgens haar bij de buren een kwartje gestolen had. Zij had het kind bloedig met een leren riem afgetuigd, en toen het knaapje bleef ontkennen dat hij het kwartje had weggehaald, had zij het kind aan een vuurproef onderworpen door het armpje van de jongen een tijdlang boven een gasvlam te houden. Het kind was echter niet tot bekennen te dwingen en daarom was de moeder „ten einde raad" met de jongen naar de Reclassering gekomen om zich daar definitief van hem te ontdoen. Het kind liep nog met de arm in verband. En toen dit verband op bevel van de moeder verwijderd was om de ambtenaar te laten zien hoe flink zij tegen haar zoon was opgetreden, werd een verschrikkelijke derde graads verbranding zichtbaar.

De lijfstraffen aan dit kind toegediend zullen uiteraard een averechtse uitwerking hebben, want het voelt zich in zijn rechtsgevoel aangetast en zal op latere leeftijd, met wraakgevoelens rondlopen, die het op de een of andere wijze zal willen afreageren. Wanneer het dan met de politie in aanraking komt en gestraft wordt, zal deze straf eenzelfde uitwerking hebben als die van zijn moeder.

Het is vooral het milieu, dat het kind goed of slecht maakt. En het goede milieu kan alleen geschapen worden in instellingen waar een paedagogisch verantwoorde leiding is en waar de karrewats wordt vervangen door een discipline, die berust op begrip voor het kind.

Instellingen, waar de jonge mensen elkaar vinden, niet in de ledigheid die tot de misdaad leidt, doch in nuttige arbeid, die vreugde schenkt en het idee, dat zij opgroeien tot bruikbare mensen in een samenleving, die even als zijzelf, nog tot volle volwassenheid moet groeien.

Ook het meisje

Natuurlijk vergeet de Reclassering ook het meisje niet. Maar hier ligt het probleem heel anders. Met de groep beneden 16 jaar valt weinig te beginnen, omdat voor deze meisjes geen inrichtingen bestaan. Een Gouvernements Opvoedings Gesticht (G.O.G.) voor meisjes is blijkbaar wel definitief op de lange baan geschoven. Mede hierdoor is voor de naar verkeerde praktijken afglijdende meisjes — die dus nog niet als prostituée aangemerkt

(Vervolg naar pag. 5,

Gerecht in eerste aanleg

Messen- en bijlenwerk bij een vechtpartij

Gecombineerde straf voor Portugezen

Willemstad. — Voor het Gerecht in Eerste Aanleg werd vanmorgen de behandeling voortgezet van een vechtpartij, waarbij de Portugezen M.C. en J. da C. in de beklaagdenbank zaten. Bij die vechtpartij, die vlak voor de woning van M.C. zou hebben plaats gevonden, zouden C. en Da C. een andere Da C. respektievelijk met een mes hebben gestoken en met een bijl op het hoofd geslagen.

De gang van zaken werd niet helemaal duidelijk, want de getuigenverklaringen waren en bleven enigermate verward. Of „slachtoffer" Da C. nu al of niet met een bijl in de hand de woning van C. was binnen gekomen, bleek niet, maar wel stond vast, dat hij die bijl op een gegeven ogenblik hanteerde. De beklaagde Da C. ontfutseld de man de bijl en C. porde hem met een mes in de borst. C., die dus voor dit feit in de bank zat, had dat niet moeten doen, want er kon geen sprake zijn van zelfverdediging, omdat er geen aanvaller meer was. Bovendien had beklaagde Da C. de getuige Da C. met de hem ontfutselde bijl enkele tikken op het hoofd gegeven.

Waarom de ruzie eigenlijk ging en wie ermee begonnen was, werd ook niet duidelijk, want volgens de getuigenverklaringen, zijn de mannen zonder voorafgaande woordenwisseling aan het vechten geslagen. De feiten die overbleven, waren echter duidelijk genoeg voor de rechter, mr A. H Roose. De Officier van Justitie vroeg tegen M.C. 6 maanden met aftrek van voorarrest en tegen de beklaagde J da C., eenzelfde straf, respektievelijk wegens zware mishandeling en poging tot zware mishandeling. De verdedigers van de beide beklaagden, respektievelijk de heren E. J. E. Mohamed en C. E. Cathaline, wezen op de positie, waarin de beklaagden verkeren, wanneer hun een gevangenisstraf wordt opgelegd: ontslag door hun werkgever en uitzetting uit Curaçao. Zij vroegen de rechter hun cliënten clement te behandelen. Mr Roose deed dit, want hij veroordeelde beiden tot 6 maanden gevangenisstaf, waarvan 2 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 3 jaar en aftrek van voorarrest. Het voorarrest was gelijk aan de onvoorwaardelijke straf, zodat beiden op vrije voeten gesteld konden worden.

Bij de H. Priesterwijding van Pater Harry Moesai CssR

Willemstad. — De harten van vele Surinamers zijn vervuld met een byzondere vreugde om het grote geluk dat één hunner zonen uit de handen van Mgr. Kuypers, de Apostolisch Vicaris van Suriname het H. Priesterschap mocht ontvangen. Dit gebeurde in het Redemptoristenklooster te Wittem in Limburg. Deze jonge Surinaamse Redemptorist zien wij in herinnering nog in de jaren van de tweede wereldoorlog. Hij komt uit de Commewijne naar de hoofdstad, gehoor gevend aan de drang naar kennis. Als hij de St. Willebrordusschool heeft afgelopen gaat hij gelijk velen naar de St. Paulusschool.

De eerste maanden vragen aanpassing aan de zware stof en een buitengewone energie van de jonge student. Tot de minsten behorend werkt hij zich op en na geen trimester is hij de beste. Onder de leiding der Fraters van Tilburg voltooit hij zijn studie na hard werken en het was geen geheim meer voor ons wat deze jongeman kiezen zou. Hij studeerde naast de gewone schoolvakken Latijn en bekwaamde zich speciaal ook in Frans. Dit alles na die berg huiswerk in de kopklassen. Trouw, woonde hij alle kerkdiensten bij. In de vroege morgen en na het lof zag je hem stil naar huis lopen.

Wie kent er de tijd niet toen die felle pubers hem konden plagen, half uit jongensachtige vermetelheid of om hem tot kwaadheid aan te zetten. Het hielp niet. Hij die begreep zweeg en dit wijze zwijgen dwong eerbied af. Hij wist het waarom van zijn daden en hij leefde doelbewust. Niets bracht hem af van zijn ideaal. Hij had de roepstem van de Meester herkend en toen zich geheel weggeschonken.

Ik herinner mij nog zo helder de tijd toen wij samen de mis dienden op het Internaat, het Internaat der katholieke Hindoestanis te Rajpur (koningsstede) — is het brandpunt van de missie onder de Hindoestanis. Hier heeft hij enige tijd doorgebracht. Hij is altijd stil geweest, maar er was geen geheimzinnige waas om hem. Hij was open en altijd opgeruimd. Humoristisch en niet om de tuin te leiden.

Zijn misdienen was altijd met een stijlvolle eerbied. Je voelde altijd dat hij de mis geheel bijwoonde, meeleefde en geen moment afwezig was.

Ook vergeten wij nooit de tijd toen wij met Pater Elich op reis gingen. Pater Elich z.g. de Don Bosco van ons internaat was een strenge direkteur, doch sloofde zich uit voor zijn jongens en offerde alles op voor ons. Elke vacantiedag buiten de stad was een verrassing. Alhoewel niet meer op het internaat ging Harry mee. Wanneer de meeste jongens, het huis waar we logeerden, zo ver mogelijk achter zich lieten en hun genot zochten in wandelen en andere avonturen, werkte Harry. Maakte hij de 6 lantaarns schoon of hielp hij met het vaat.

Op Onoribo heeft hij ons een staaltje van taaie volharding getoond. Wij hadden de eerste match verloren met 2-1 tegen de mannen van deze plaats, toen er nog een wedstrijd op het program stond. Tegen een versterkt elftal notabene. Jongens tegen robuste koenoekoekerels. Het regende. Het terrein was glad, maar we lieten goed van ons af. Harry ploeterde en zwoegde over het gladde en het modderige veld. Al mocht de bal hem tegen zijn gezicht of borst worden getrapt, het deerde hem niet. Onvermoeid en met een taaie vasthoudendheid brachten wij het met hem als midvoor tot 2-1. Geen onverdienstelijke middag.

De jaren zijn snel vervlogen. Lang geleden zag ik hem langzaam in gezelschap van kennissen aan boord gaan. Nu heft hij de handen op en smeekt in zijn eerste mis Gods zegen af voor ons en voor allen in het Vaderland. Gods wegen zijn wonderbaar en Hij roept waar men dat nauw verwacht.

Thans is onze oude medestudent en speelgenoot — onze oude vriend opgegaan tot het altaar Gods.

Hoe onze vreugd te beschrijven en onze dankbaarheid jegens de goede God. Allereerst gaat onze nederige dank tot Hem, die in Zijn onmetelijke Liefde een landgenoot tot Zijn dienst riep. Dan gedenken wij allen, die vol ijver hebben gearbeid tot heil van de missie onder de Hindoestanis in Suriname. Hun aller hoop is altijd geweest deze grote dag te mogen meemaken. Helaas niet aan allen is dit grote geluk gegeven. Toch, God heeft ons niet als wezen achtergelaten. In de betrekkingen tussen de Lijdende en Zegepralende Kerk zal deze dag niet onbekend blijven. In de drie Rijksdelen verheugen zich vele landgenoten om deze uitzonderlijke en hoge uitverkiezing. „Harry, Tu es Sacerdos in aeternum!" Wij bieden U met eerbied en met een diepe ongekende vreugde onze hartelijke gelukwensen op deze blijde onvergetelijke dag.

Moge God U, als gij volgend jaar terugkeert naar het Vaderland, de kracht en de moed schenken om U volledig te geven aan de Surinaamse gemeenschap in het algemeen en aan onze kleine Hindoestaanse Missie in het bijzonder. Moge Gods rijkste zegen U ten troost en steun zijn.

Sluiten wij deze enkele herinneringen af met een wijzang van Rabindranath Tagore:

„Eindeloos hebt Gij mij gemaakt, naar Uw behagen. Dit broze vat ledigt Gij weer en weer, en vult het telkens met vers leven. Over heuvelen en dalen hebt Gij dit rieten fluitje gedragen en er eeuwiglijke nieuwe melodieën door geblazen. Bij de onsterfelijke aanraking van Uwe handen doorbreekt dit kleine hart zijn perken en baart onzegbare uiting. Uw oneindige gaven komen tot mij enkel op deze nietig kleine handen. Eeuwen vergaan en steeds blijft Gij uitstorten en steeds is er ruimte te vullen."

M.H.L.

PRIESTERGEBED

Ik zal dag aan dag, o Heer van mijn leven
Staan voor U van aangezicht tot aangezicht,
Als ik op U: de Wijn, 't Brood mijn blikken richt
Laat mij tot Uw heil mijn wil bewegen.

Ik zal dag aan dag uit d'Hemel lezen
Het Woord, dat in het stof Zijn woning sticht;
Daagljjks voor U staan van aangezicht tot aangezicht
Laat mijn heimwee naar Uw huis slechts wezen.

Ik zal dag aan dag de Maagd en Vrouwe
Bidden om bescherming dat zij maakt,
Dat G'in mij o Heer tot volle wasdam raakt;
Eens U in Volkomenheid eeuwig mag aanschouwen.

Leer mij 't werk in deze wereld goed verstaan;
Zegen verwanten, vrienden en getrouwen,
Laat voor héél de wereld mij de handen vouwen!
Wil in 't levensschip van ALLEN Heer, aan 't roer staan!

M. H. L.

Agenda

WEST-END.
„Invitacion to the dance"; 19.00 en 21.00 uur.
CINELANDIA:
„Olga en Toni" en „The Wicked and the Wicked"; 19.00 en 21.00 uur.
ROXY:
„Marcelino, Pan y Vino"; 19.00 uur
„The Sea-Hawk"; 21.00 uur
CARIBE:
„Case of the two brothers"; 20.00 uur
SUFFISANTTHEAER:
„Hard boiled Mahoney"; 20.00 uur
J. P. F.-CLUB
Canasta-drive-avond: 20.15 uur

Emmastad

WACHTDIENSTEN

C.P.I.M.

Telegram Afdeling:
Van 07.00 — 23.30 Kantoor tel. 2307
Van 23.30 — 07.00 B. J. Lubbers tel: 3598
Personeel Afdeling:
A. J. v. d. Bos, St. Michielweg 20 J. D. tel; 4384
B. g. g. nad. inl: tel: 2400
Materialen Afdeling:
J. v. d. Vlis tel. 4320

C.S.M.

Rederij:
F. R. v. Rosevelt tel. 2440
Scheeps agentschap:
Van 07.30 — 12.00 en van 13.00 — 18.00
Kantoor tel. 2458—2551
Van 19.00 23.00 en van 08.00 — 08.00
F. J. Idenburg tel: 2118
Dok Afdeling:
Van 1630 — 1.00 tel. 22276—2098;
Van 1.00 — 07.30 P. Talma tel. 4523
THEATER ASIENTO:
Geen Voorstelling

Een lijk aan de noordkust van Santa Catharina?

Willemstad. — Er werd bij de politie melding gemaakt, dat drie personen gistermiddag omstreeks 6 uur een drijvend lijk aan de noordkust van Santa Catharina hebben waargenomen. Het vermoede lijk, het staat niet vast of het een lijk was, bevond zich op ruim 20 meter van de kust. De inmiddels gewaarschuwde politie kon niets ontdekken, omdat het donker was ingevallen. Hedenmorgen togen enkele politie-mannen op onderzoek uit. Het resultaat is nog niet bekend.

Toneelpremieres

Willemstad. — Op 10 oktober a.s. zal de toneelgroep „Mascarada" in het Roxy-theater de première geven van twee originele één-acters, geschreven door Curaçaoënaars.

Een van de stukken, getiteld „Malditu Jaloers" is van de hand van de bekende dichter Elis Juliana, terwijl het andere is geschreven door de op de voorgrond tredende toneelspeler Luis Rubio.

Bovendien zal op die avond de première worden gegeven van een „musical", waaraan medewerkt de dansgroep van Carlos Sillie, die zelf de dansen schreef en de choreografie verzorgde.

Consul FRA naar Argentinië

Willemstad. — Hedenavond te 19 uur vertrekt de heer Pedro Armando Fra, consul van Argentinië alhier, met het P.A.A.-vliegtuig naar Argentinië. De heer Fra zal, zoals bekend, niet weer op zijn huidige post terugkeren.

LEZERS LUCHTEN HUN HART

Voor dushi Corsow moet men opkomen!

(Buiten verantwoordelijkheid der Red.)

Mijnheer de Redacteur,

Veroorlof mij een kleine ruimte in uw veel gelezen blad op ons dushi Corsouw.

In dit zelfde blad van vrijdag 14 september jl. las ik, dat een zekere Goy S. Ilario, die zijn verloftijd in Suriname doorbrengt, daar verteld had, dat zijn kinderen in een maand tijd in Suriname meer fruit geconsumeerd hebben dan ze anders in een jaar op Curaçao zouden hebben gekregen.

Vader Ilario moet niet vergeten, dat hoewel op ons dushi Corsouw weinig fruit is, men dit rustig kan eten zonder noodlottige gevolgen en misschien dat hij hier in zijn versmade Vaderland meer voor het fruit moet betalen, terwijl hij het daar in zijn nieuwe Vaderland voor niets kan krijgen.

Ik wil Vader Ilario eens vragen of zijn bezoek aan Suriname zijn eerste buitenlandse reis is, omdat hij zo gauw zijn Vaderland ruilt voor wat fruit, dat velen hier bang zijn te gebruiken.

Als Vader Ilario zo goed op de hoogte is van het Surinaamse fruit dan zal hij ook op de hoogte zijn van de gevolgen van het eten daarvan, zoals o.a.: Tin-fo-ro-lo-ta, Boeboe, Beri-beri, Filaria (Olifant-ziekte, malaria) enz., enz.; volgens Vader Ilario, als het aan zijn kroost lag, zouden zij hun anker voor goed uitwerpen in Suriname.

Volgens mij en met mij vele andere echte „jioe di Corsouw" kunnen Vader Ilario en al zijn nakomelingen, die van dezelfde mening zijn, beter van hier weggaan, want voor zulke mensen hebben wij maar één naam „VERRADER".

Vader Ilario zegt, dat wij hier op ons Dushi Corsouw een dubbeltje voor een sinaasappel moeten betalen en drie voor een kwartje, doch Vader Ilario moet niet vergeten, dat Vader Ilario en ik en alle anderen hier op ons Dushi Corsouw werken, een loon krijgen, waarvan wij die prijzen kunnen betalen.

Ook zegt Vader Ilario, dat als hij daar een betrekking kon krijgen met hetzelfde salaris als dat hij hier op ons Dushi Corsouw krijgt, hij in zijn nieuwe Vader „FRUTANAME" zou gaan wonen.

Ik hoop, dat spoedig de wens van Vader Ilario in vervulling zal gaan, opdat wij dan verlost zijn van een „VERRADER" uit ons midden.

Een „jioe di Corsouw"

(Naschrift. — Wij hebben dit Ingezonden Stuk niet willen weigeren, omdat het geschreven is door iemand, die echt veel van Corsouw houdt en er door dik en dun voor opkomt. Dat is ook de hele strekking van het stuk. Het is niet bedoeld als een aanval op Suriname en het woord „verrader", dat schrijver de heer Ilario toevoegt, moet natuurlijk ook in een afgeleide betekenis worden opgevat. De grief van de schrijver is, dat de heer Ilario (althans volgens het verslag in de Surinaamse pers!) zijn eigen vaderland Corsouw niet genoeg in de hoogte heeft gestoken. En daarin kunnen wij hem geen ongelijk geven.

Wij hebben het stuk, dat oorspronkelijk in het papiamentu was geschreven, ter wille van onze lezers, die de landstaal niet zo goed verstaan, in het nederlands vertaald.)

De verhoging der invoerrechten

Wegens misstelling herplaatsen wij vandaag het naschrift bij het Ingezonden Stuk van de heer A.N. Hunsel, dat wij gisteren publiceerden.

Naschrift.

De Geachte Inzender moet goed begrijpen, waar het in deze controverse eigenlijk om gaat. De regering — en met haar de partijen die haar steunen verkondigen het van de daken, dat zij er op uit zijn het volk, en speciaal de kleine man, ter wille te zijn. Zij zijn bijvoorbeld nu al ongeveer een jaar lang hoera aan het roepen over de onder haar regime in het leven geroepen ouderdoms voorziening.

Wanneer de regering nu echter wegens een gebrek aan contanten (want het is allemaal wel mooi om allerlei sociale maatregelen te nemen, maar er moet ook geld zijn!) bepaalde belastingen (invoerrechten) gaat verhogen, waardoor juist de kleine man, die zij voorgeeft te beschermen wordt getroffen, dan is het logisch dat men gaat zeggen: hoe zit dat nu? Gaat de regering het volk met de ene hand weer afnemen, wat zij met de andere heeft gegeven?

Begrijpt U, Geachte Inzender, wat wij bedoelen?

De regering wil, wanneer alle aangenomen verhogingen der invoerrechten zijn geëffectueerd, over een bedrag van 2,4 miljoen gulden kunnen beschikken. Dat is geen kleinigheid.

En die 2,4 miljoen gulden moeten door het volk betaald worden, daar helpt geen lief moedertje aan.

Het is, zoals U zegt, normaal dat de overheid belastingen verhoogt, wanneer haar budget niet toereikend is. Maar wanneer een regering, die voorgeeft bij uitstek de belangen van de kleine man te behartigen die belastingen juist op de kleine man laat drukken, geeft dat toch wel een beetje te denken vindt U ook niet?)

Werknemersraad C.P.I.M.

De heer R. H. Venloo doet ons een uitgebreid schrijven toekomen, waarin hij zich beklaagt over een onjuiste berichtgeving in een ander blad dan het onze, n.a.v. de plaats gehad hebbende verkiezingen voor de Werknemersraad van de CPIM.

Wij hebben de heer Venloo aangeraden zich tot het betreffende blad te wenden. Hij heeft dit gedaan, doch dit blad wilde — naar ons werd medegedeeld — zijn kritiek niet opnemen. Waar wij voorstanders zijn van het vrije woord en onze lezers gaarne in de gelegenheid stellen hun hart te luchten, laten wij de heer Venloo hier zijn lezing geven over het geval, dat bovenbedoeld blad volgens hem onjuist en tendentieus had weergegeven. Uiteraard blijft deze zienswijze geheel voor rekening van de geachte inzender.

De heer Venloo schrijft:

„Op de 29ste augustus j.l. te omstreeks 16.30 bevond ik mij op de tijdstation 18 te Suffisant, alwaar er gestemd werd voor de z.g. arbeidersvertegenwoordiging, toen mij verteld werd door de Heer Eloi Martina (Voorzitter van het kiescollege, tevens hoofd van stembureau No. 18) dat er bijna een vergissing had plaats gehad, doordat een andere persoon mijn tijdkaart gebruikt had om te stemmen.

Deze andere persoon heeft op slechts één nummer na hetzelfde registratie nummer als ik.

Maar doordat mijn vriend Martina mij te zeer goed kent (en ook mijn mening) werd alles spoedig in het reine gebracht.

Bedoelde andere persoon maakte zijn excuses en gaf de kaart over, en ging toen normaal op zijn kaart stemmen".

Waarvan acte!

KAS-actie 1956 J.P.F.

Willemstad. — Men schrijft ons: Zoals gebruikelijk zal ook dit jaar wederom de KAS-actie worden ingezet door JPF. Het mag als bekend worden verondersteld, dat deze jaarlijkse Kerst actie tot inzameling van kleren, schoeisel, boeken en speelgoed strekt ten behoeve van de drie Leprozerieën in Suriname.

Het KAS-Comité 1956 bestaat uit de volgende personen:
R. C. Bos Verschuur, Voorzitter
W. Goedhart, Secretaris
H. Dikmoet, Penningmeester
L. Beerensteyn, Ondervoorzitter
A. Room, A. Baars en J. Bers, leden.

Wilt U s.v.p. alvast in Uw kasten kijken en zien, wat U missen kunt? U kunt alles beginnen klaar te leggen: de leden komen vanaf begin oktober langs om het op te halen. U kunt ook opbellen voor het afhalen: Tel. 23686 Club JPF; 23335: Hr. Goedhart.

Het Comité zal ook door het Bestuur getekende lijsten aan de leden aanbieden: U kunt i.p.v. goederen, ook geld geven.

De opzet van dit tijdig beginnen met de actie is om tot verzending der goederen te komen zodanig, dat zij vóór Kerstmis 1956 in Suriname kunnen zijn. Wij rekenen op Uw medewerking, waarvoor wij U bij voorbaat hartelijk dank zeggen.

GREEP UIT DE AETHER

CUROM
17.00 Pa nos muchanan
17.15 Llama 12556!
17.45 Zuid-Amerikaanse gramophoon platen
18.00 Pabien.
18.30 Nieuws
18.45 Tante Aukje vertelt
19.00 Arbanse Jukebox
19.30 Hoorspel „Mia o de nadie"
19.30 Wat de handel biedt
20.30 Conj. Jovenes del Caribe
21.00 La hora Dominicana.
21.00 Operettemuziek
21.45 Voor de Jazzliefhebber..
22.25 Nieuws in het kort
22.30 Sluiting

RADIO HOYER
17.00 Tea at Five
17.30 Nieuws
17.40 Met Duitse musici
18.00 Nanzy verhaal
18.15 Gevarieerde muziek
18.45 Sport Nieuws
19.00 Muziek di mi Tera
19.30 Met de jarigen in de lucht
20.00 Tjodoor en Juanita
20.30 Hoorspel
20.45 Gevarieerde muziek
22.00 Sluiting.

RADIO CARIBE
17.00 Variedades Musicales
18.00 Serenade
18.30 Recorded Music
18.45 Er was eens....
19.00 Avond Concert
19.30 Fiesta Viceroy-Pampero
20.30 Bols salutes
21.00 News Bulletin
21.15 Music of the Masters
21.45 Platter Parade
22.30 Prelude to Slumber
23.00 Closing.

RADIO KELKBOOM
17.30 Musica
18.15 Cumpleaños feliz
18.30 Dinermuziek
19.00 Noticias
19.15 Musica
19.45 Nieuws
20.00 Musica
20.15 „Frente al pecado de ayer"
20.30 Musica
20.45 Smakelijk Eten
21.15 Peticiones
21.45 Musica cu Mambos
22.00 Sluiting.

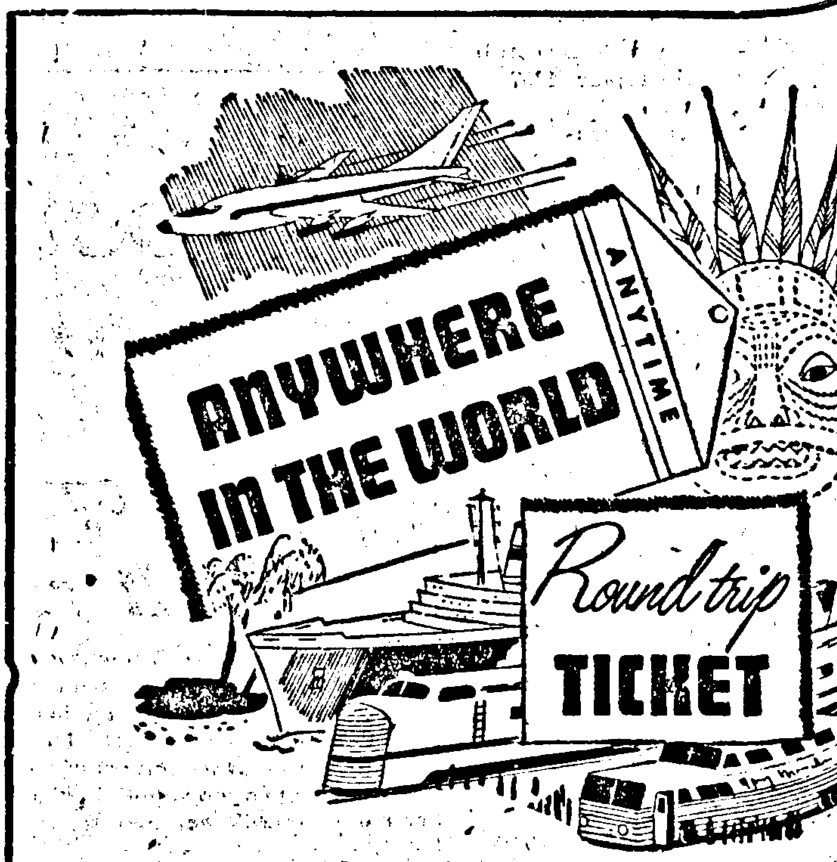
AVROS (63.00 m. — 4750 k) (19.48 m. — 15405 k)
17.00 Linda's eerste Liefde
17.15 Reclame
17.30 Advertenties
17.45 Populaire melodieën
18.00 Aetherstem
18.30 Voor de jarigen op de Antillen
18.45 Nieuws
19.00 Advertenties
19.30 Woensdagavond concert
20.55 Nieuws en Sluiting.

P.C.J.
18.37 Nieuws
19.30 Klokslag
18.54 Roulette
19.31 Hutspotpourri. U vraagt Wij draaien
20.14 Op de drempel van een nieuw tijdperk".
20.23 Het Franse Chanson
20.38 In en uit den vreemde
20.45 Intermezzo.
20.49 Nieuws
20.52 Beursnieuws.
20.55 Avondgeb.d.
21.00 Sluiting.

Sacrophaag van H. Maria Goretti

Napels. — Onbekende personen hebben zich in de kerk van de Onbevlekte Ontvangenis te Napels laten insluiten en de sarcophaag van de H. Maria Goretti, die zich in deze kerk bevindt, geschonden. De politie heeft bij haar onderzoek een loper gevonden, die de inbrekers gebruikt hebben om de kerk weer te verlaten. De ontvreemde voorwerpen bestaan uit diverse halsbanden met een gezamenlijke waarde van f 30.000 en bovendien een bedrag van f 240 aan contanten.

Voigtlander fabrieken bestaan weldra tweehonderd jaar

Braunschweig. — Dezer dagen zullen talrijke autoriteiten uit alle delen van de wereld in Braunschweig, West Duitsland, bijeengekomen om de 200ste verjaardag van de Voigtlander fabrieken — een internationaal bekend camera- en lenzen concern — te vieren. Een firma, die al bestond, vóórdat de eerste camera werd vervaardigd!

In 1756 opende Johann Voigtlander, die de bijnaam droeg: „verlichte vakman" een kleine winkel in Wenen. Hij nam de vervaardiging van precisie instrumenten ter hand. Voigtlander maakte spoedig naam door de vervaardiging van apparaten voor de wetenschappelijke wereld, zoals precisie compassen, microscopen, sextanten etc. De delen van het instrument werden uit hout gesneden omdat, tweehonderd jaar geleden, de verwerking van metaal voor soortgelijke doeleinden nog onbekend was. Zijn grote bekwaamheid en betrouwbaarheid maakten zijn werk over de gehele beschaafde wereld beroemd.

Snelle groei

Uit alle windstreken kwamen de opdrachten en toen Joseph Christoph Voigtlander bij zijn dood het werk overdroeg aan zijn zoon Johann Friedrich, was het winkeltje van de eerste Voigtlander uitgegroeid tot een machtig bdrijf, althans voor die dagen. Johann Friedrich breidde de zaak uit met nieuwe optische instrumenten: hij maakte b.v. de eerste handverrekijker, die de zware en onhanteerbare telescoop verdrong. Zo bekend werden de Voigtlander handkijkers, dat in het begin van de twintigste eeuw de theaterkijkers in Engeland „Voigtlanders" werden genoemd.

Ook Peter Wilhelm, de kleinzoon van de stichter, volgde zijn vader op als hoofd van het bedrijf. In 1839 vond Daguerre de fotografie uit en reeds in het volgend jaar, in 1840, vervaardigde Voigtlander met zijn assistent professor Petzval, de eerste cameralens. De snelheid van deze lens, de lichtsterkte dus, was f/ 3.7, en verbazingwekkend objectief in die dagen als men rekening houdt met het feit dat de lens van Daguerre's toestel 16 maal langzamer was.... In datzelfde jaar produceerde Voigtlander de eerste camera van metaal. Van dit model zijn er nog tientallen in omloop. Ze worden gretig gekocht door verzamelaars. In 1849, toen de Voigtlander fabrieken opnieuw moesten uitbreiden, verplaatste Peter Wilhelm Voigtlander de fabriek naar Braunschweig, bij het Duitse Hartz-gebergte.

Specialiteit in lenzen

Tien jaar later, in 1859, produceerde Voigtlander de tienduizendste cameralens. Sindsdien werd de naam Voigtlander voor de kwaliteit van lensen spreekwoordelijk. Talloze medailles en ere-palmen werden aan de firma uitgereikt. Aan het begin van de twintigste eeuw creëerde Voigtlander de Heliar F 4.5 lens. Nog is deze lens een betrouwbare anastigmaat die bij duizenden portretfotografen nog druk gebruikt wordt. Voigtlander, die in deze jaren talloze concurrenten zag opduiken, bleef door haar vooruitstrevende politiek de beste lenzen-, en camerafabriek op de markt. De oudere lezers zullen zich waarschijnlijk namen als de Alpin, Bergheil, Avus en Vida camera's van Voigtlander herinneren. En wie kent niet uit zijn jeugd de Bessa en de Brilliant? Niemand had vroeger een box, iedereen had een Bessa. Vlak voor de laatste wereldoorlog, in 1939, kwam Voigtlander op de markt met haar eerste kleinbeeld (35 mm) camera, de Vito. Tezelfdertijd voegde het concern drie nieuwe lenzen aan haar uitrusting toe, de Vaskar, de Skopar en de Voigtar.

In de oorlog werden geen camera's of lenzen voor particuliere doeleinden vervaardigd, maar na de oorlog kwam Voigtlander weer op gang en al snel werden drie nieuwe camera's op de markt gebracht: de Vito B, de Prominent en de Perkeo. Deze camera's vormen schitterende staaltjes van Duitse vakmanschap en bewijzen dat men in de wereldoorlog niet had stilgezeten. Ook nieuwe lenzen zagen het licht en vingen dat veel beter op dan de objectieven op de markt. Voigtlander was er in geslaagd volkomen kleurgetrouwe lenzen te vervaardigen.

Men moet weten, dat het „witte" licht bestaat uit allerlei kleurenbundels die gemengd, het daglicht en het kunstlicht (in iets mindere mate) wit doen lijken. Deze kleuren noemt men het spectrum en de lens „breekt" het daglicht of kunstlicht, waardoor de kleurenbundels vrij komen en naar het brandpunt tezamen vloeien. Er zou een probleem minder bestaan als alle kleuren dezelfde golflengten hadden, dat is jammer genoeg niet zo. Daarom zijn de brandpunt-afstanden van de kleuren niet gelijk. Bij de kleurenfotografie, die na de oorlog in opkomst kwam, kwam dit probleem direct aan de orde en Voigtlander zette zich aan het werk om door het gebruik van verschillende positieve en negatieve lenzen deze brandpuntige problemen te overwinnen. De Color Heliar de Color Skopar, de Ultron en de zeer snelle Nokton zijn alle apochromatische lenzen, gecorrigeerd om alle kleuren op eenzelfde brandpunt tezamen te doen lopen.

Vier miljoenste!

In januari 1956 rolde de viermiljoenste lens uit de fabriek, waar elk stofje wordt geweerd door speciale luchtregelings-apparatuur. De produktie van de vier miljoenste lens werd door de Duitse pers, radio en T.V. met een enorme aandacht begroet.

Het vervaardigen van een cameralens, die tegenwoordig wel uit 8 tot 12 elementen kan bestaan, is alleen gegeven aan kunstenaars, die door het slijpen, het gebruiken van speciale grondstoffen en jarenlange ervaring in alle opzichten betrouwbare objectieven kunnen afleveren. Het optische glas, dat door Voigtlander zelf, volgens een geheime formule wordt vervaardigd wordt gesmolten in stofvrije ovens, waarna zeldzame aardsoorten en mineralen worden toegevoegd. Met behulp van de electronische wonder-rekenmachines kunnen nieuwe berekeningen, die vroeger vijf tot zes jaar vergden, gemaakt worden in dagen. Daardoor is het mogelijk de lenzen alsmaar verder te verbeteren en te perfectioneren. De huidige Voigtlander lenzen hebben een definitie die tot in de uiterste cirkel haarscherp zijn.

Zonder gevaar voor verlies van scherpte, kan de amateur of beroepsfotograaf het diafragma van zijn toestel geheel openschuiven, waardoor opnamen bij zeer zwak licht, b.v. kaarslicht, uitstekend slaagden. De Voigtlander camera's hebben alle lichtsterke lenzen. Vooral de miniatuur (35 MM) camera's zijn uitgerust met objectieven, die binnenshuis en buitenshuis evengoed bruikbaar zijn. De Vito B is bv. uitgerust met de Color Skopar lens F 3.5. De camera heeft een Prontor SVS sluiter én, wat bijzonder aantrekkelijk is, een heldere brede zoeker. Vele vrouwen vinden het kleine formaat van de Vito II A bizonder prettig, ook deze camera heeft een snelle F/3.5 lens.

Vitessa en Prominent

De Vitessa is een klasse beter omdat dit toestel ingenieuze vindingen herbergt. Voor de serieuze amateur en voor de „gemakkelijke" fotograaf biedt de Vitessa talloze voordelen. Als de sluiter eenmaal gespannen is is de rest nagenoeg automatisch. De ingebouwde lichtmeter is een grote steun voor correcte belichting. Twee knoppen waarop de vingers rusten doen al het werk. De een ontspant de sluiter, de ander schuift de film naar voren en spant de sluiter weer. Twee lichte drukken en de camera is klaar voor een nieuwe opname. Bij het fotograferen van beweeglijke doelen (kinderen!) zeer waardevol. Het vlaggeschip van de Voigtlander fabrieken is de Prominent met een geheel gesynchroniseerde Compur sluiter. De afstandmeter/zoeker is gekoppeld en de objectieven zijn verwisselbaar. De zeer snelle Nokton F/1.5 of de eveneens snelle F/2. Ultron zijn de standaard 50mm uitrusting). Daar zijn dan nog de Skoparon F 3.5, de wijdhoeklens en de Telomar F/5.5 tele-lens in reflexbouw. Vele persfotografen nemen de Prominent omdat, behalve de schitterende lenzen, de Compur sluiter bizonder goede diensten bewijst. De huidige serie Voigtlander camera's zijn voortgekomen uit de 200 jarige ervaring van een Duitse firma, die bewezen heeft dat de pioniers van toen, nog steeds een eerste plaats innemen in de optische wereld van heden. In een nooit eindigende stroom van vooruitgang zal Voigtlander niet spoedig zijn leiderschap verliezen. Een leiderschap dat door onversaagde arbeid en het leveren van de fijnste optische instrumenten met recht is verdiend.

Opzienbarende woorden van Otto Nuschke

Berlijn. — Otto Nuschke, de plaatsvervangende premier van Oost-Duitsland en de voorzitter van de Christliche Demokratische Union, welke partij deel uitmaakt van de regeringscoalitie, het Nationale Front, waarin de communistische partij de boventoon voert, heeft tijdens een partijdag van de Christliche Demokratische Union opzienbarende woorden gesproken. Communistische functionarissen hebben in het verleden herhaaldelijk de godsdienstige gevoelens der christelijke bevolking met woord en daad gekwetst, aldus Nuschke. „Dit moet en zal eindigen".

Niet minder opzien verwekte Nuschke's opmerking over de veelomstreden „Jugendweihe", een door de communisten geprotegeerde historisch-marxistische plechtigheid voor de jeugd, waartegen zowel de Evangelische als de Rooms-Katholieke kerk in Oost-Duitsland zich gekeerd hebben. Onomwonden verklaarde Nuschke: „Wij zijn tegen de Jugendweihe". En Nuschke kon daarbij aankondigen, dat deze anti-religieuze jeugdplechtigheid door de Oost duitse regering nader bestudeerd zal worden. Voor het overige gaf Nuschke echter een loyaliteitsverklaring van zijn partij tegenover het regime in Oost-Duitsland af, dat „zich niet zal ontbinden wegens de klachten van een aantal kerkelijke autoriteiten". Nuschke ondersteunde het denkbeeld van „gematigde Duitse bewapening" en toenadering tussen Oost- en West-Duitsland. Pas dan, zo meende hij, zijn vrije verkiezingen voor een Duitse hereniging mogelijk.

TOM POES en de Kniphoed

2563. De magister zat handenwringend op de grond en keek Tom Poes met uitpuilende ogen aan.

„Mijn hoed!" krijste hij. „Sta daar niet zo loodachtig te kijken! Bij Plumbum en Saturnus: loop! Vlug! Ren! Grijp mijn kniphoed!"

Door dit gekakel verloor Tom Poes het medelijden, dat hij gevoeld had zijn wantrouwen tegen de vreemde grijsaard kwam weer boven.

„Als U zich geen pijn hebt gedaan, ga ik maar weer verder", zei hij koeltjes. Doch nu gooide de oude het over een andere boeg.

„Ik arme, bejaarde man!" jammerde hij wenend. „Niets bezit ik in deze boze wereld, dan mijn goede hoed. En zelfs dit wordt mij door de ongunstige Zuidenwind ontnomen. Ach kom, braaf jongske, breng mij mijn trouwe kniphoed terug — ik zal U goed belonen. Wanneer ik niet zo slecht ter been was, zou ik zelf wel rennen, maar ik ben machteloos!"

„Hm", zei Tom Poes twijfelend", ik zal wel eens zien".

Nu was de rare hoed een heel eind weggevlogen. De rukwind had hem tot buiten de stad gevoerd en blies hem in de richting van een bouwvallig hut, die daar tegen een heuvel lag.

De bewoner zat voor zijn deur in de zomerzon en bespeelde een muziekinstrument, dat hij juist die middag op de mestvaalt achter het concertgebouw gevonden had. De oplettende lezertjes zullen zonder moeite in de muzikant, de begaafde Wammes Waggel herkennen.

„Een mooie toeter!" mompelde deze tevreden. „Er komt heel wat geluid uit. Maar je moet wel erg hard blazen en dat is gevaarlijk. Want als ik zo hard blaas, raakt alle lucht uit mijn hoofd. Het zou nog veel eniger zijn, wanneer die fluit een beetje kleiner was......"

Oerbewoners van Nw.-Guinea vermoedelijk Pygmeeën

Onderzoek van Oostenrijks ethnoloog

De bekende ethnoloog prof. P. Martin Gusinde S.V.D. heeft in een rapport de eerste wetenschappelijke resultaten van zijn reis door Australisch Nieuw-Guinea bekend gemaakt. Nadat hij aan de rand van het oerwoudgebied, dat reizigers niet mogen bezoeken, vriendschap had gesloten met de dwergachtige oerinwoners, trok hij met 62 van hen de wildernis in. Op een hoogte van 1260 meter sloeg de ethnoloog zijn kamp op, op een plaats, die de inboorlingen voor hun samenkomsten gebruiken.

Prof. Gusinde kon na verloop van weken vol ontbering een rassentype van tot nu toe volkomen onbekende bergbewoners volledig vaststellen, en hen tot vertegenwoordigers van het Pygmeeënras verklaren. De lengte van deze mensen schommelt om de 1.46 meter, hetgeen ongeveer 2 centimeter meer is dan bij de Pygmeeën van Afrika. De kleinste man, die pater Gusinde in het Asaidal ontmoette was 129 centimeter lang en 38 jaar oud. Volgens prof. Gusinde verschillen deze bergbewoners duidelijk van de Kanakken, die in het Ramudal wonen en van Melanesische en Papoease afkomst zijn. De ethnoloog meent te doen te hebben met het geslacht der eerste bewoners van Nieuw-Guinea, die echte Pygmeeën waren en in de bergen onveranderd zijn gebleven. ... het ... dit nog een 3500 mensen zijn, die drie of vier stammen met aparte dialecten vormen.

In zijn rapport merkt pater Gusinde tenslotte op, dat hij het succes van zijn expeditie niet het minst te danken heeft aan de medewerking van de missionarissen van het Goddelijk Woord, die in het Noord-Oosten van dit eiland in de missie werken. Pater Gusinde, die zijn expeditie afsluit bij de Kanakken van het Sentidal, is professor in de Land- en Volkenkunde aan de Katholieke Universiteit van Washington.

Berlijn. — Uit een Gallup-enquête, in West-Duitsland gehouden, is gebleken dat de uniform in West-Duitsland niet erg populair meer is. 73 procent van de ondervraagde mannen sprak zich uit voor de burgerkleding; 22 percent gaf de voorkeur aan de uniform.

Bij de vrouwen sprak echter 25 procent zich uit voor de uniform.

Bestandscommissie veroordeelde Jordanië

Jerusalem. - De gemengde Israelisch-Jordaanse bestandscommissie heeft Jordanie veroordeeld wegens een aanval op Israelische militairen in het gebied van Hebron, waarbij zes hunner zijn gesneuveld - aldus is medegedeeld door een woordvoerder van het Israelische departement van buitenlandse zaken.

De stemmen in de commissie staakten, waarna een functionaris van de Verenigde Naties, die als voorzitter fungeerde zijn beslissende stem ten gunste van de Israelische lezing uitbracht.

In de aldus goedgekeurde resolutie wordt verklaard, dat de onderzoekers van de Verenigde Naties hebben vastgesteld, dat Israelische militairen zich op Israelisch grondgebied bevonden, toen zij door Jordaners met geweren automatische vuurwapens en mortieren werden beschoten.

De resolutie doet een beroep op Jordanie onmiddellijk op te houden met het bedrijven van dergelijke vijandelijkheden, die de veiligheid in het betrokken gebied in gevaar brengen.

Geneve. - Paraguay is lid geworden van de internationale arbeidsorganisatie. Hiermede is het aantal leden van deze organisatie tot 77 gestegen.

Problemen van de lopende band — en de manager-ziekte

HET LEVENSWERK VAN PROF. Dr. OTTO GRAF

(Van een speciale correspondent)

In de ruime en zeer lichte hoekkamer op de hoogste verdieping van het Max Planck-Institut für Arbeitsphysiologie aan de Rheinlanddamm te Dortmund hebben wij gezeten tegenover prof. dr. Otto Graf, leider van de Psychologische afdeling van dit instituut. Een zestiger, klein en zeer beweeglijk en met een scherp getekende, indringende physionomie, die in de witte doktersjas één lege mouw heeft: in de eerste wereldoorlog verloor hij zijn linkeronderarm. De jonge Beierse dokter, pas afgestudeerd, stond toen als arts te velde, in de lazaretten van het Westelijk front, en werd tot tweemaal toe gewond. Verminkt voor het leven, keerde hij na afloop naar de Universiteit van München terug om zich te specialiseren als psychiater. Hij deed staatsexamen en werd verbonden aan het Deutsche Forschungs Institut für Psychiatrie. Hier werkte hij onder de grote Duitse psychiater Geheimrat Kraepelin, om na diens dood in 1926, als eerste assistent en plaatsvervanger, de leiding van de psychologische afdeling over te nemen en als belangrijkste opgaaf de bestudering voort te zetten, van het vraagstuk der geestelijke vermoeidheid. En toen in 1929 de Kaiser Wilhelm Gesellschaft een instituut ging vestigen te Dortmund, voor bestudering der Arbeidshysiologie, werd Otto Graf belast met inrichting van de Psychologische afdeling, welke hij tot heden toe heeft geleid.

De Kaiser Wilhelm Gesellschaft, die haar werkzaamheden aanving in 1911, bij het eeuwfeest der Pruisische Akademie van Wetenschappen, ging uit van het beginsel de natuurwetenschappelijke research zoveel het kon gescheiden te houden van het onderwijs, zodat er los van de Universiteiten speciale instituten voor onderzoek moesten worden gesticht op de daarvoor meest gunstige plaats. Zo ontstond in de loop van de jaren over heel Duitsland een veertigtal zelfstandige instellingen, oorspronkelijk vernoemd naar Keizer Wilhelm, die er zo krachtig de stoot toe had gegeven, sinds 1947 om verschillende redenen herdoopt in Max Planck Instituut. Max Planck is jaren lang voorzitter geweest van de Gesellschaft. De vestiging van 't Institut für Arbeitsphysiologie te Dortmund hield verband met de onmiddellijke nabijheid van het Roergebied als studieterrein. De opgave luidde dan ook: een onderzoek in te stellen naar de lichamelijke conditie bij zware arbeid, in het bijzonder de mijnbouw en de staalindustrie.

PROF. DR. OTTO GRAF

Voor de psychologische afdeling van het Instituut was primair het probleem van de geestelijke arbeid, de nerveuze belasting, zoals zich dit in de industrie steeds meer doet gelden. Een belangrijk aspect vormt het bestuderen van de arbeid aan de lopende band, waarbij wordt voortgebouwd op de door Wilhelm Wundt in de negentiger jaren ontwikkelde experimentele psychiatrie en het levenswerk van Kraepelin, die de stoot heeft gegeven tot een systematische klinische psychiatrie. Uit de industrie komen de problemen, zij worden bestudeerd en zo mogelijk opgelost, en de verkregen resultaten gaan terug naar de betreffende industrie, zodat men er zijn voordeel mee kan doen. De psychologische afdeling van het Max Planck Institut beschikt over een laboratorium, waarin een zestal mensen uit een bepaalde industrie aan de lopende band werk verricht, onder precies dezelfde omstandigheden als in de praktijk. Hierbij worden metingen verricht van de mate van geestelijke vermoeidheid in het verloop van een arbeidsdag en de criteria vastgesteld voor het juiste tempo. Verder de meest ideale tijdsduur uitgezocht van de arbeidspauze, het biologische ritme bij een moderne dagindeling, vooral in het ploegensysteem. En tenslotte is de zo actuele ziekte der verantwoordelijken, de z.g. manager-ziekte, voor prof. dr. Otto Graf een belangrijk object van studie.

Ofschoon prof. Graf de theorie onderschrijft, dat het vermogen tot een goede research en de geschiktheid voor het geven van onderwijs maar zelden samengaan, gelooft hij zelf daarop een uitzondering te vormen en zowel de aanleg voor het een als de gave van het ander te bezitten. Reeds in zijn Münchener jaren doceerde prof. Graf arbeidspsychologie aan de Technische Hogeschool en sinds 1939 is hij als hoogleraar verbonden aan de Universiteit van Münster. Verder heeft hij de leiding van de sociaal-psychologische afdeling van de Sozialforschungsstelle der Universiteit van Münster, eveneens te Dortmund gevestigd. Ook geeft hij les in arbeidsphysiologie en -psychologie aan de Sozial Akademie, de hogeschool voor bedrijfsleiders. Prof. dr. Otto Graf is een der uitgevers van het tijdschrift „Artzt und Christ". Hij is leider van de Katholieke actie in het aartsbisdom Paderborn. Van zijn verschillende publicaties is in Nederlandse vertaling verschenen „Leven als Man en Vrouw", een beknopte, populaire verhandeling over de echtelijke omgang, in het licht van Gods gebod.

IK WAS EEN ANDER

door

DENISE EGERTON

1)

HOOFDSTUK I

Het begon allemaal op die morgen, toen mrs. Jenner me er op attent maakte, dat ik haar nog drie weken huur schuldig was. Ik wist al dat er iets van die aard moest zijn, want ze had de vuile ontbijtboel met onnodige heftigheid opgestapeld. Het kwam dus niet als een verrassing, toen ze er haar mond over opendeed.

„En wat ik maar zeggen wil: het is niet eerlijk van u, me op die manier erin te laten lopen. U wist heel goed hoe u er voor stond, toen u deze kamer bij me huurde, maar dat kon u allemaal niet schelen. U deed net of er niks aan de hand was. Maar ik wist wel beter. Ik heb u in de gaten gehouden! Ik zei tegen m'n man: let op, daar komt narigheid van. Een artiest, zei ik, of een die ervoor wil doorgaan. Een schilder noemt ie zich, zei ik. Heb jij ooit iets van zijn werk gezien? Hij doet niks en dat is ook geen wonder, want hij is zo blind als een uil in de zon. Al wil dat niet zeggen, dat ik niet met u te doen heb."

Ik wist zo onhoffelijk te antwoorden, dat ze haar medelijden liever moest bewaren voor mensen, die daar werkelijk behoefte aan hadden en dat trok ze op haar ponteneur. Het is een ouderwetse uitdrukking, maar ze geeft precies haar houding aan.

„Doet u nou maar niet zo, mr. Blair. Ik heb met u te doen, herhaal ik. En niemand kan van me zeggen, dat ik niet geduldig genoeg ben geweest. Maar ik moet ook rondkomen. Drie weken heb ik nu al van u te goed en ik zou wel eens willen weten, hoe ik aan de centen kom."

„Ziedaar, mrs. Jenner." Ik haalde de biljetten uit mijn portefeuille en telde ze langzaam op de tafel uit; de tien shilling-briefjes zijn iets kleiner dan die van een pond.

„Zo klop het, nietwaar?"

Er hing een ogenblik doodse stilte in de kamer en ik kreeg de indruk, dat ze er bijna spijt van had, haar eis zó prompt vervuld te zien. Zo'n soort vrouw was ze nu eenmaal.

„O, zeker. Ik ben blij, dat alles nu is opgelost, mr. Blair," zei ze tenslotte op verzoenende toon, al kostte haar dat moeite. „Ik hoop dat u mijn verzoek niet kwalijk hebt genomen."

De bankbiljetten ritselden toen ze ze opnam en ik wist, dat ze zich afvroeg, hoe ik aan dat geld gekomen was. Als ik nu verstandig was geweest, had ik het daarbij moeten laten; ik zou dan in ieder geval nog een of twee dagen respijt hebben gehad. Maar zo verstandig was ik niet. Ik zei: „Helemaal niet, mrs. Jenner. Ik weet echt niet, of alles hiermee nu in orde is. Met andere woorden: ik geloof, dat het voor ons alle twee beter is als onze wegen zich op dit ogenblik scheiden. Ik heb maar een paar minuten nodig om mijn spullen in te pakken en over een half uur zult u zeker wel een andere huurder hebben gevonden. Een betere ook, hoop ik."

„Ja, als u er zo over denkt...."

„Zo denk ik er over, mrs. Jenner."

„Heel goed." Ze ademde nu hoorbaar door haar neus en haar woorden hadden een soort van mislukte waardigheid. „Welnu, ik heb gezegd, wat ik te zeggen had en er is niets meer aan toe te voegen."

Ik was daar dankbaar voor, maar ze deed het toch. Ze keek me met een zeker schuldgevoel in haar ogen aan:

„Wat bent u nu van plan te gaan doen?"

„Weet ik niet," antwoordde ik, onverschillig, „maar in ieder geval hoeft u zich daar niet druk over te maken."

Ik stond op en liep naar het raam omdat ik haar medelijdende en onderzoekende blikken niet kon verdragen en toen ik daar stond hoorde ik haar zeggen: „Waarom gaat u niet naar Sociale Zaken? Daar kunnen ze toch zeker wel iets voor u doen. In deze tijd hoeft niemand meer te verhongeren."

„U hebt waarschijnlijk volkomen gelijk," stemde ik in.

Ik bleef voor het venster staan, intens hopend dat ze toch maar zou verdwijnen. De tocht uit een der gebroken ruitjes van het bovenlicht trok ijzig langs mijn voorhoofd en het koude, harde daglicht boorde zich in mijn ogen. Eindelijk hoorde ik het aardewerk op het volgetaste blad rinkelen; ze opende de deur en wierp die met haar voet weer in het slot. Ik keerde me om.

Ik keek voorzichtig door de kamer. De deur was voor mij twee weken geleden al verdwenen en één geworden met het zwakke grijs van de muren aan beide kanten: daartussen onderscheidde ik dan nog de vormeloze, donkere omtrekken van de tafel en de stoelen. Ik deed een paar passen naar voren en greep de rugleuning van de stoel, waarop ik bij mijn ontbijt had gezeten. Ik keek neer op mijn handen, of althans naar de plaats waar ik wist dat ze rusten moesten.

Wel — eindelijk is het dan zover, dacht ik. Wat nu....?

Wat moest ik verder nog in de wereld beginnen? Er liepen al genoeg stakkers van mijn soort rond. Stap er dan uit, hield ik mezelf voor. Hoe? Ach, de rivier is dichtbij. Je hoeft er alleen de straat maar voor uit te lopen.... Nee, te koud en bovendien zeggen ze, dat het laf is. En je wilt toch liever niet, dat de mensen je laf vinden.

Maar wat dan? Mark? Nee, dat is uitgesloten. Hij had je ééns goed kunnen gebruiken; nu kon je niet bij hem gaan bedelen. Niet bedelen.... alleen maar een lening van een paar pond om de tijd te overbruggen tot je weer wat gevonden hebt. Wat zou je kunnen aanpakken? Dingen op straat gaan verkopen? Veters, bijvoorbeeld. Ja, maar denk je nu heus, dat Mark bereid is, je aan zo'n handeltje te helpen? Nee, je kunt onmogelijk naar Mark! Bedenk iets anders. Er bestaan toch bepaalde instellingen? Waar ze je opnemen en helpen? Nee, nooit! Liever dood. Goed, maar doe dan iets, doe dan iets!....

Het verkeer, dat naar beide richtingen voorbij dreunde, deed de grond onder mijn voeten trillen, toen ik, als een aarzelende zwemmer voor een woedende zee, aan de rand van het trottoir stond, wachtend op een gunstig moment om over te steken. Wat dwaas om te weifelen.... Toen voelde ik het koude graniet van de brugmuren onder mijn handen en hoorde ik beneden me het klotsen van de golven tegen de kade en de pijlers. De oostenwind blies ijzig in mijn nek. Ik huiverde..

Daarna liep ik rillerig weer langs de straten. Kijk, daar ging buslijn 39; die bracht je helemaal naar Trafalgar Square en vandaar was het maar een eindje naar Chancery Lane. Maar Chancery Lane betekende Mark en voor je fatsoen alleen al kon je niet naar Mark gaan.... Of was het al zover gekomen, dat het begrip „fatsoen" je niets meer te zeggen had?

Eind april — een wilde sneeuwbui dwarrelde omlaag. Ik boog mijn schouders ertegen en sloeg de hoek van Fleet Street om. Ik schuilde even in het portiek van een der krantengebouwen en dacht terug aan de laatste keer dat ik Mark gezien had. Dat was twaalf maanden geleden geweest, in zijn kantoor, iets verderop. Aan het eind van ons onderhoud was hij vurrood geworden, zoals steeds, wanneer hij zich hevig opwond en hij had zijn grote vuist krakend laten neerkomen op zijn glanzend mahoniehouten bureau.

„Best," had hij geschreeuwd. „Ga dan je eigen weg maar en loop naar de hel, verder. Maar één ding zeg ik je: als het scheef gaat, hoef je niet met hangende pootjes bij me terug te komen. Ik heb nu genoeg van je, begrepen?! Genoeg! Volkomen en voorgoed genoeg! En dit is absoluut mijn laatste woord!"

Bij elke andere man zou dit ook zo zijn gedeest! En was het niet juist dat, wat ik stond te overwegen? Met hangende pootjes teruggaan? En Mark zou me stellig niet met lege handen wegsturen. Hij zou me zelfs geen verwijt maken — alleen zou hij misschien zeggen, dat hij het wel had zien aankomen. En dat was nu juist, wat ik nooit zou kunnen verdragen....

Nee, het was onmogelijk — en toch ging ik....

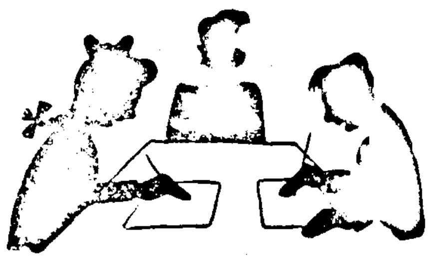
WORDT VERVOLGD

De Vulcan gedemonstreerd op Farnborough

Spectaculair was het optreden op de Britse luchtvaartshow in Farnborough van de „Vulcan", de eerste ... straalbommenwerper ter wereld met Delta..., die bij het landen ... een uit de staart schietende parachute, welke voor extra remcapaciteit moet zorgen.

AMIGOE VAN DE JEUGD

Tineke's Pianoles

door J. MEILOO

Er was eens een meisje, dat veel van muziek hield.

Vlak voordat haar verjaardag aanbrak, vroegen haar ouders haar wat ze graag wilde hebben, en Tineke antwoorde daarop: „Een piano."

„Maar kindje!" riep haar moeder, „weet je wel, dat dat een heel kostbaar cadeau is? Ik weet niet, of wij je een piano kunnen geven. Is er helemaal niets anders, wat je graag zou willen hebben?"

Tineke dacht even na.

„Nee", zei ze daarna, „een piano is het enige, dat ik graag zou willen hebben. Ik heb niets anders op mijn verlanglijstje staan."

's Morgens werd Tineke heel vroeg wakker.

Wat was er ook weer aan de hand vandaag? O ja, ze herinnerde het zich al weer. Vandaag was ze jarig en ze werd al tien jaar.

Wat zou ze krijgen?

Ze was erg nieuwsgierig. Maar ze verwachtte niet, dat ze een piano zou krijgen. Och, er waren nog zoveel andere aardige verrassingen. En daar zou ze zeker ook blij mee zijn.

Al lang had ze om een piano gezeurd. Maar tenslotte had ze wel begrepen, dat je niet alles kon vragen, wat je graag wilde hebben. Toen had ze gezwegen.

Het verlangen naar de piano was echter blijven bestaan.

Tineke's vriendinnetje, Ans, kreeg pianoles.

Als Tineke bij haar was en langs de piano liep, moest ze steeds weer even een paar van de glanzende witte toetsen aanraken. Ze hield van hun mooie klanken.

De moeder van Ans speelde piano, en op een regenachtige middag had ze voor de twee vriendinnetjes allerlei leuke wijsjes gespeeld.

Van die middag af verlangde Tineke er naar, ook zo mooi te leren spelen.

Maar daarvoor had ze toch eerst een piano nodig. Zou ze die ooit krijgen?

Plotseling liet de klok zeven heldere slagen horen.

Zeven uur al. Slapen kon ze niet meer en ze liet zich zachtjes uit bed glijden.

Toen ze de gordijnen van haar kamertje opentrok, stroomde het zonlicht haar tegemoet. Het was alsof de zon met zijn vrolijke stralen haar zo het eerst met haar verjaardag kwam feliciteren.

De kamerdeur werd geopend.

Daar stonden moedr en vader.

Ze kwamen haar feliciteren en brachten haar een verjaardagskus.

„Als je je aangekleed hebt, kom je maar gauw naar beneden", zei moeder. „We hebben vergeten je cadeautje gisteravond mee naar boven te nemen."

Ze lachte geheimzinnig.

Tineke was gewend haar verjaardagscadeautjes al op haar slaapkamertje in ontvangst te nemen.

Ze was erg opgewonden.

Maar ze wist bijna wel zeker, dat ze geen piano zou krijgen, anders had moeder niet over een cadeautje gesproken, dat je zo maar mee naar boven kon nemen.

Ze verkeerde in grote spanning.

Vlug waste ze zich en kleedde zich dadelijk aan.

In een oogwenk was ze beneden.

Haar ouders hoorden haar de trap afkomen.

Toen ze de kamer binnenkwam kon ze haar ogen nauwelijks geloven, want daar stond een prachtige piano.

Eerst dacht ze, dat ze droomde. Maar alles was echt.

Tineke's wens was vervuld. Ze was haar ouders heel dankbaar en was zó in haar schik met het mooie cadeau, dat ze zo vlug mogelijk pianoles wilde nemen.

Er kwam al heel gauw een pianolerares.

Het was allemaal nog zo nieuw voor Tineke, die het nu erg druk kreeg met noten leren. Dat was niet zo gemakkelijk als het leek. Maar ze moest toch doorzetten, want als ze dat niet deed, zou ze later geen enkel aardig liedje kunnen spelen.

Vol ijver ging ze aan de gang en het duurde niet lang, of ze kende de noten al uit haar hoofd.

Toen kwamen de toonladders. Hu, dat vond Tineke verschrikkelijke dingen. Ze vroeg zich af, waarom ze nu eerst geen liedjes mocht leren spelen.

Nee, zo vond ze de lessen niet leuk. Ze begon ze te verwaarlozen. Als de pianolerares kwam, bracht ze niets van haar oefeningetjes terecht.

„Tineke, Tineke", berispte die haar dikwijls, „jij doet niet genoeg je best. Als ik jou was, zou ik wat meer oefenen. Pianospelen gaat niet vanzelf."

Op zekere dag zei moeder ook al: „Wat is er aan de hand met je pianolessen? Ik hoor je bijna niet meer oefenen. Als we dat vooruit hadden geweten, had je van ons beslist geen piano voor je verjaardag gekregen."

„Ik beloof u, dat ik mijn best zal doen, moeder", zei Tineke, die zich toch wel schaamde na al die standjes en berispingen.

De volgende dag was ze vrij van school. Het was prachtig weer, eigenlijk wel fijn om buiten te spelen.

Maar deze keer was ze flink.

Ze ging achter de piano zitten.

Haar vingers gingen vluchtig over de toetsen. O, dacht ze, 'k wou, dat alles vanzelf ging.

Plotseling hoorde ze een geluidje.

Waar kwam dat vandaan?

„Ken jij me niet, meisje?" hoorde ze een stemmetje vragen. „Kijk me eens goed aan. Ik ben voor jou geen onbekende."

Boven op de piano stond een heel klein ventje. Tineke was heel erg verbaasd. Waar had ze hem toch meer gezien? Hij droeg een wijd manteltje, waarop allerlei g-sleuteltjes waren geborduurd. Ineens wist ze het: dit manneke stond op een van haar muziekboeken, ze had hem dikwijls gezien op een kleurige plaat. Het mannetje lachte, toen ze hem herkende en vervolgde: „Ik ben het muziekmannetje en ,ik heb je al verscheidene keren achter de piano zien zitten. Jij bent één van die mensen, die denken, dat pianospelen vanzelf gaat. Dat wenste je tenminste. Ik kon dat niet langer aanzien en aanhoren en daarom ben ik uit de plaat gesprongen om eens even met je te praten."

„Wat wilt u me dan allemaal vertellen?" vroeg Tineke.

„Dat jij heel goed pianospelen kunt leren, als je je lessen maar niet verwaarloost", antwoordde 't mannetje. „Je moet een duwtje hebben in de goede richting. En ik wil je graag helpen. Ik weet, dat je van muziek houdt."

„Maar ik moet zo lang geduld hebben, voordat ik alles kan spelen", zei Tineke.

„Is dat nu zo erg?" vroeg het mannetje. „Ik zal eens over de toetsen dansen. Bij elke pas, die ik doe, slaat er een toon aan en dan zul je zo'n aardig wijsje horen, dat je niets liever doet dan maar oefenen, totdat je het eenmaal ook kunt spelen."

Tineke vond het buitengewoon grappig. Ze wist niet wat ze zag en hoorde. Maar het mannetje deed wat hij zei.

Met een licht sprongetje belandde hij op de toetsen en sprong van de ene toets op de andere. Zijn danspasjes toverden een alleraardigst wijsje uit de piano.

Het maakte Tineke zó blij en vrolijk, dat ze wilde spelen.

„Speel toch", zei het mannetje.

En Tineke speelde het wijsje na. Het ging vanzelf.

Ze was zo verwonderd en begreep niet, hoe het mogelijk was.

Maar het mannetje maakte haar dat algauw duidelijk. „Dat kun je alleen spelen, doordat ik bij je ben", verklaarde hij, „want ik betoverde de toetsen. Straks, als ik weg ben, gelukt het je niet zo gemakkelijk, omdat de betovering dan zal zijn verbroken. Maar als je in het vervolg elke dag eventjes de tijd neemt om je lessen te leren en geduldig te oefenen, dan zul je binnen korte tijd zó mooi spelen, dat je er zelf verbaasd van staat."

Na deze woorden verdween het manneke.

En Tineke wist zich later niet meer te herinneren, waar het eigenlijk was gebleven.

Tineke speelt nu prachtig piano. Ze volgde de raad van het muziekmannetje trouw op en oefende geduldig. Haar ijver werd wel beloond, want als ze speelt, doet ze dat zó mooi, dat het een lust is om er naar te luisteren.

Af en toe denkt ze nog wel eens aan het muziekmannetje terug, dat haar op zo'n grappige manier hielp.

HEI 'T WAS IN MEI!

„Zeg, kleine, gele boterbloem
Wat kom jij op de wereld doen?"
Vroeg eens een madeliefje.
Het was een mooie dag in mei
De boterbloem stond op de wei,
Vlak naast het madeliefje.

„Ik bloei maar wat, zoveel ik kan,
Zo helder en zo geel ik kan,
Begrijp je, madeliefje?
Wat zouden wij ook anders doen,
Dan bloeien?" zei de boterbloem
Dan bloeien madeliefje!

Een lammetje speelde in de wei
Vlak bij de boterbloem, vlak bij
het witte madeliefje
Nu kwam er ook een vlinder bij,
Samen speelden z' in de wei,
Zo speelden en zo bloeiden zij,
De boterbloem, het lammetje,
De vlinder als een vlammetje
En 't lieve madeliefje.

(Drussy Vinck)

EVEN LACHEN

Helemaal gek was Paco niet, maar helemaal bij zijn verstand tóch ook niet. Als je een stuiver en een kwartje vóór hem op tafel legde, en je zei: „Hallo, Paco, nu mag je zelf kiezen!" Dan pakte Paco trouw het stuivertje en niet het kwartje. Nou, noem dat maar verstandig.

Best dat was zo een paar jaren goed gegaan; elke dag had minstens èèn man van het dorp hem laten kiezen tussen een stuiver en een kwartje; en elke dag opnieuw had het dorp gelachen om die domme Paco, die maar steeds het kwartje liet liggen en het stuivertje mee naar huis nam.

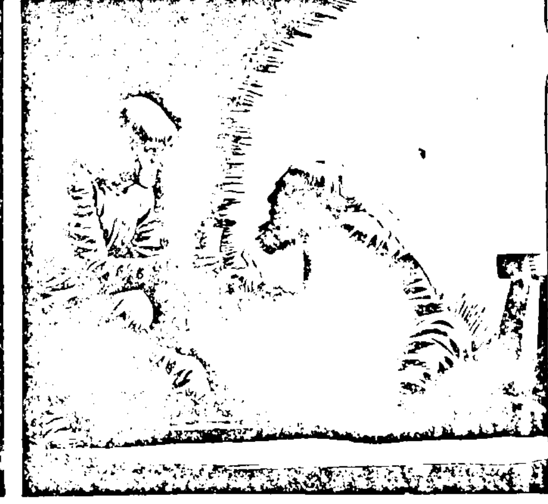
Toen op een goede dag, kreeg er iemand medelijden met die arme sukkel van een Paco, en hij vertelde hem dat een kwartje veel meer waard was dan een stuiver.

„Dacht je, dat ik dát niet wist?" lachte de halve gare. „Maar.... als ik het kwartje nam, zou er niemand meer komen om me te laten kiezen tussen een stuiver en een kwartje. Eén stuiver per dag is beter dan geen kwartjes!"

ERIC DE NOORMAN — HET TEKEN DER JOMS

49—31. Zonder een ogenblik te aarzelen rent de Noorman op zijn schreden terug. Als hij voor de tweede maal het vertrek van de heelmeester betreedt, wacht hem een vreselijk schouwspel. De oude geleerde ligt, kronkelend van pijn op de grond, De fles is uit zijn handen in scherven gevallen en de inhoud vormt een steeds groter wordende plas om hem heen. „Wat is gebeurd?" roept Eric verschrikt uit, terwijl hij zich bij de oude man op de knieën laat vallen. Doch de heelmeester brengt slechts onverstaanbare klanken uit. Hij houdt beide handen krampachtig tegen zijn maag gedrukt. Zijn ogen puilen uit hun kassen en zijn lippen trachten tevergeefs woorden te vormen. De Noorman werpt een snelle blik door het vertrek, doch er is niets wat deze raadselachtige toestand kan verklaren. Dan strekt de oude geleerde met zichtbare inspannnig een arm uit. Zijn hand wijst naar een rek, waarin verschillende flessen staan en nauwelijks hoorbaar brengt hij uit: „Daar...... daar...... vlug!" Eric staat reeds bij het rek. „Welke fles bedoelt de man?" vraagt hij zich wanhopig af. Op goed geluk grijpt hij er een, doch de heelmeester schudt heftig het hoofd. „Niet...... die...... daar!" stamelt hij. Dan heeft Eric de goede fles. Hij slaagt er in de half bewusteloze geleerde wat op te richten en laat hem voorzichtig wat van de inhoud drinken. „Meer...... veel!" hijgt de man en klokkend verzwelgt hij de blauwachtige vloeistof. De uitwerking is bijna onmiddellijk merkbaar. Het krampachtig schokken van zijn lichaam houdt op en het gelaat van de heelmeester herkrijgt zijn normale kleur. Hij haalt een paar maal diep adem en steunt dan: „Heb...... dank. Heer Koning...... gij...... hebt mij het leven...... gered......" Met grote moeite helpt Eric hem overeind. „Uw leven gered?" herhaalt hij verbaasd. „Maar wat is er dan gebeurd?" „Die drank......" stamelt de heelmeester. „Ik ......heb er iets...... van geproefd...... ik wilde weten...... wat zij bevatte...... het was zwaar vergif......!"

Roland en zijn Moeder

Karel de Grote had zijn zuster Bertha verstoten, omdat ze tegen zijn zin met de arme, doch dappere ridder Milon was getrouwd. Dit kon de heerszuchtige vorst haar maar niet vergeven en zijn hovelingen hadden streng bevel zich niet met het echtpaar in te laten. Zo leefden prinses Bertha en Milon eenzaam en verlaten, dikwijls gekweld door nijpende armoede. Maar ze waren gelukkig met elkander, en hun zoontje Roland was de vreugde van het huis. Het kind toonde al vroeg een grote lichaamskracht en een onverschrokken aard. Later werd hij een der beroemdste helden van zijn oom, de keizer, en barden in alle ridderzalen bezongen hem.

De onversaagde oorlogsheld, de schrik van zijn vijanden, had een teergevoelig hart.

Hij was nog een kind, toen zijn vader bij het oversteken van een felle stroom verdronk. Nu was zijn lieve moeder geheel aan armoede en gebrek ten prooi. De jongen zocht kruiden en wortels in het bos of trachtte vissen en een stuk wild te bemachtigen. Maar door het ruwe voedsel werd prinses Bertha ziek en dreigde aan uitputting te sterven.

Dat kon de knaap niet langer aanzien. Hij nam zich voor naar de keizer te gaan en hem te zeggen, dat hij een wreedaard was, een moordenaar, als hij niet hielp. Wel zou de keizer hem kunnen doden. Doch Roland kende geen vrees, al was hij nog slechts een kind. En hij rende naar buiten, naar de niet ver af zijnde feesthal, waar de keizer met zijn jachtstoet aan tafel zat.

Onverschrokken trad de knaap binnen en de dienaren lieten hem op een wenk van de machtige keizer begaan, die getroffen was door het open en fiere gelaat van de jongen.

Met een edele buiging voor de vorst, zoals geen kind van lage afkomst zou vermogen, wees hij op één der schotels, waarin een smakelijke eierspijs was opgedragen en zei kalm en onbevreesd: „Dat heb ik nodig. Sta me toe, dat ik het meeneem."

De hovelingen zagen verwonderd toe, doch ze lachten mee, toen de keizer zich over de onbeschaamdheid van de boerenjongen vrolijk maakte. Roland bood zijn moeder de schotel aan. Maar ze was te zwak om de hand op te tillen. Met grote bezorgdheid bracht hij haar de licht verteerbare spijs aan de mond en half bewusteloos at ze er van.

„Moeder, nu zal u weer sterk worden", troostte het kind, de zieke de bleke hand strelend. „Nu nog een teugje wijn, om u wat op te wekken en de lippen te verfrissen."

Prinses Bertha sloeg even de ogen op en knikte verlangend, alsof ze besefte, dat wijn nodig was, om haar hart ogenblikkelijk wat meer kracht te geven.

Roland was al weggesneld en trad weer even vrijmoedig en hoffelijk bij de keizer binnen.

„Vergun me", zei hij na zijn hoofse buiging, „dat heb ik nodig."

En met een beker vol wijn wilde hij zich verwijderen. Maar de keizer vroeg hem schijnbaar verstoord: „Waarom kom je hier stelen, brutale dief?"

„Keizer", antwoordde de knaap fier, de vorst uitdagend aanziende, „ik ben geen dief, en ik steel niet. Ik neem alleen mee, wat mijn zieke moeder toekomt."

„Wat komt je moeder dan toe?" vroeg Karel verbaasd.

„Al wat u bezit, is ook het hare", zei Roland.

Nu begon de keizer zich werkelijk te ergeren over zoveel onbeschaamdheid en hij zei grimmig: „Als je geen kind was, zou je geringe eerbied voor je keizer je slecht bekomen. Scheer je weg, en herhaal die grappen niet meer."

Maar de knaap stampte driftig met de voet op de grond en zei: „Mijn moeder ligt van gebrek te sterven. En haar broeder, de keizer, weigert haar een beker wijn...."

De keizer verbleekte, zo onverwacht aan de zuster herinnerd, die hij onbillijk verstoten had. Hij zag Bertha weer voor zich, die hij eens als meisje zo lief had, en die nu lag te sterven van gebrek.

Ontroerd klemde hij de dappere Roland in de armen, in wiens open en fier gelaat hij nu de trekken van zijn zuster herkende.

Na die tijd nam hij prinses Bertha weer in genade aan. En Roland werd een van zijn meest geliefde paladijnen.

(Van nichtje Gloria Petronilia)

TE LAAT

Elke middag kwart voor zessen
Stond voor de familieschaar:
Pa, mama en zeven spruiten
De gedekte tafel klaar.

En dan zetten zich de negen
Aan de welvoorziene dis:
Vlees, aardappels en groente
Of — op vrijdag — verse vis.

Doch in plaats van rustig eten
— De manier waarop het hoort —
Had de kleine Piet een rakker
Steeds daarbij het hoogste woord.

Vader maande dan tot stilte
't Babbelachtig zoontje Piet.
Langer dan een paar minuten
Hielp papa's vermaning niet.

Daar de waarschuwing aan Pieter
Maar zo goed als vruch'loos bleek,
Werd hem zwijgen onder het eten
Laatst verboden: heel een week.

„Papie, luister, mag 'k wat
zeggen?"
Zo begon hij daags daarna.
„Zwijg!" zei pa. „Hè, mag 'k?"
vroeg Piet weer.
„Jongen, zwijg!" herhaalde pa.

Piet hield aan en kreeg permissie
Om te spreken nog die keer:
„Op uw sla zag ik een slak, paps,
Maar nou zie ik 'm niet meer...."

(Delia Rosina)

Ik ging eens naar de bakker
En kocht een brood
Ik kreeg twee zuurtjes
Een blauw en een rood
Welk zuurtje kies jij het liefste
Een blauw of een rood
Ik rood en jij een blauw
Hier een klap en jij een dauw
Ik een blauw en jij een rood
Ik ben af en jij bent dood.

(Van Petra Rosina)

DE KOEKOEK EN DE EZEL

Ik wil U nu vertellen
Wat langoor eens verzon
Die wedde met een koekoek
Wie 't schoonste zingen kon.
Van i-a en koekoek.

„Ik kan het zeker 't beste!"
Riep Langoor overluid.
„Nietwaar!" riep kwaad de
koekoek.
En beiden hadden uit:
Van i-a en koekoek.

Dat klink, dat klonk zoverre
Van over veld en wei
Gevraagd wie 't heeft gewonnen?
Ze wonnen het geen van bei
Van i-a en koekoek.

D'een riep tegen d'ander
„ Toe lomperd, zwijg dan toch".
Maar geen een wou daarvan
weten
Dus zingen ze nu nog van i-a en
koekoek.

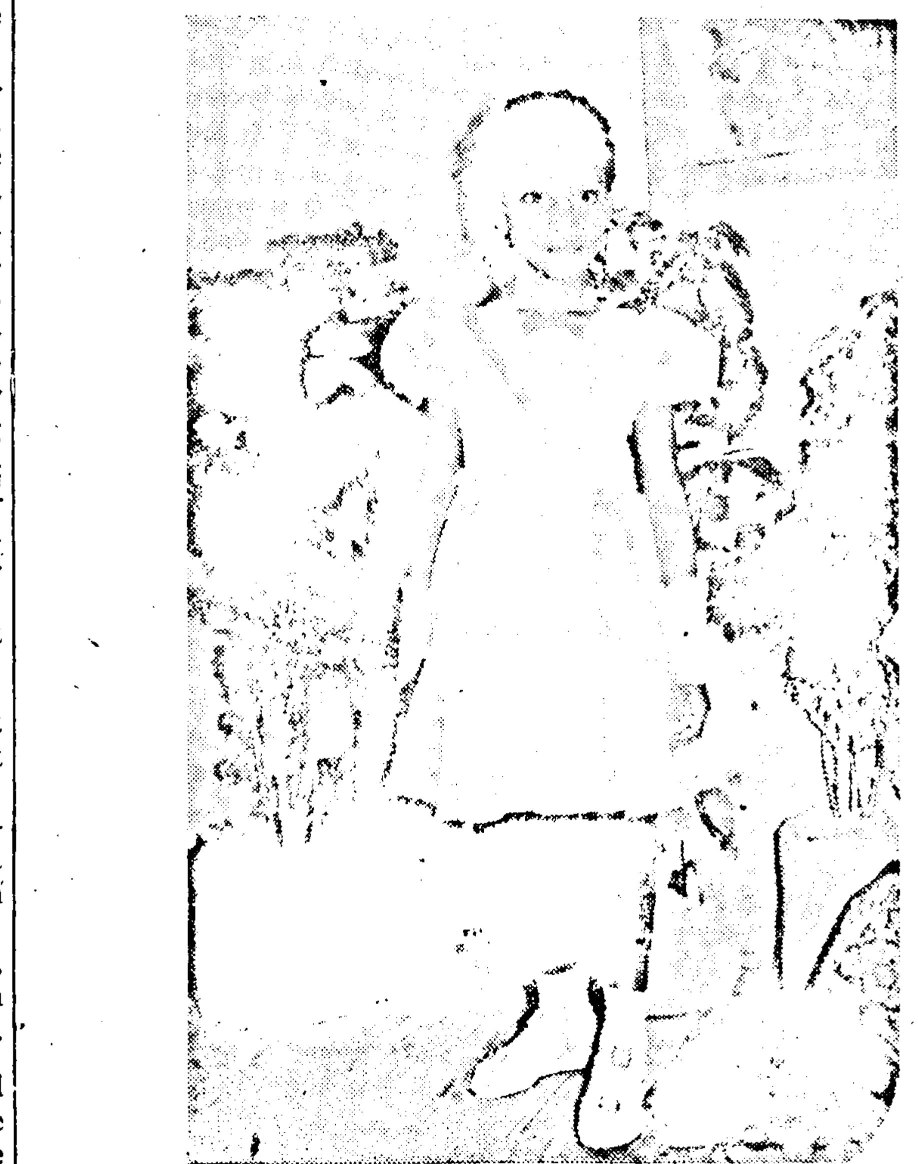
(Van Henna Nijbroek)

HET BOOTJE

Hoe zachtjes glijdt ons bootje
Daar op het spiegelend meer
De riempjes net en proper
Gaan lustig op en neer.
De golfjes kabbelen spelend
Al tegen 't bootje aan.
En ginds zien wij de toren
In groene bosjes staan.

Maar wie wil spelevaren.
Zij wijs en welbedacht.
Want menig voer in 't bootje
Die dood werd thuisgebracht.
Het bootje is zo wankel
Het is zo rank en smal.
Wil met gevaren spotten
Zij beter aan de wal.

(Van Adelgonda Juda)

Deze aardige foto is van nichtje Irving Pocornie.

Aruba Divi Divi groep van AA. vierde eerste verjaardag

Oranjestad. — A. A. schrijft ons: 54 Leden en 6 gasten hebben dezer dagen de eerste verjaardag van de Aruba Divi-Divi groep van Alcoholics Anonymous gevierd. Het is een zeer geslaagde avond geworden van ernst en pret. De voorzitter, Al, opende om 7.15 de vergadering en heette alle aanwezigen welkom. Een enorme taart, compleet met een dividivi boom etc. (tegen kostprijs geleverd door Papa's cakeshop) en 5 gallon koffie (door de Lago geschonken) stonden klaar om iedereen en leden in de pauze een „hartversterking" te verschaffen.

Na een korte film werd er geluisterd naar een taperecording welke wij op onze eerste bijeenkomst hadden ontvangen van een bevriende A.A. groep in de States. Het is haast niet te geloven dat het al een jaar geleden was toen we die tape voor het eerst hoorden, op 13 september 1955. Toen waren er 10 aanwezigen nu 60.

Vervolgens spraken de heren Boelhouwers, Dinnissen en Henriques, alle bestuursleden van de Stichting ter Bestrijding van het Alcoholmisbruik op Aruba. Hun toespraken, in Papiamento, getuigden van geloof, hoop en vriendschap.

Precies om 8 uur arriveerde Gezaghebber Kwartsz. Zijn komst, met daverend applaus begroet, was op zichzelf al een verrassing. Maar nog groter was de verrassing toen hij aan vier A.A. leden: Al, Nicolaas, Alberto en Hendrik, een klein zakcertificaat uitreikte voor het feit dat zij op deze datum een jaar „droog" waren geweest. De vier jubilarissen waren zichtbaar onder de indruk door dit heugelijke feit. Men denke zich maar eens in wat dat voor deze mannen betekent: 365 dagen met succes gestreden tegen hun vijand: alcoholisme.

In zijn toespraak, eveneens in de landstaal, memoreerde de Gezaghebber hoe hij een jaar geleden uiterst sceptisch had gestaan tegenover deze nieuwe beweging. Maar hij gaf ronduit toe dat hij, nu, een jaar later, er een andere mening op na hield.

Na de toespraak van de Gezaghebber was er pauze. De taart werd aangesneden en de koffie rondgedeeld. Nicolaas had voor sigaren gezorgd en Juanito's dochter bracht zo waar nog een reus van een taart binnen, een prachtstuk met één kaars er op en een gelukwens voor A.A.

Toen iedereen druk bezig was met de inwendige mens te versterken kwam er opeens een vreemde oude kerel de zaal binnen, met lang wit haar en een nog langere baard. Het leek Sinterklaas wel, al ziet die er heel wat netter uit! Maar, O wonder, in zijn ene hand hield hij een dienblaadje waarop een paar borrels prijkten. Levensgroot en klaar voor het gebruik. Hij stond erop dat een der aanwezige gasten een borreltje met hem zou drinken op de gezondheid van de jarige. En aangezien de ouwe niet van zijn stuk te brengen was offerde de secretaris zich maar op om dan toch maar tegen beter weten in en ondanks de protesten van de aanwezigen, die luid NO NO riepen, het erop te wagen. Doch... inplaats van een hartig borreltje kwam er.... niets in zijn mond. Het was een fopglaasje met plastic whiskey erin! En toen onder luid gelach bleek dat baard en pruik niet van hemzelf waren, toen daaronder dien bleek te verschuilen A.A.'s goede vriend: Dinnissen.

Toen de rust was weergekeerd en nog talrijke aanwezigen, waaronder de jubilarissen en onze gast Chris Schwengle, het hunne gezegd hadden, nam nog even de secretaris het woord voor enkele mededelingen.

Ter ere van onze verjaardag ontving de groep 20 jaarabonnementen op het A.A. maandblad „Grapevine". Zij werden geschonken door een lid van A.A. in Texas.

De Gezaghebber ontving het A.A. boekje: „Twenty four hours a day" uit erkentelijkheid voor zijn aanwezigheid op deze avond.

Om half tien sloot de voorzitter deze prachtige bijeenkomst op de traditionele A.A. wijze: met het Onze Vader.

Reclassering Curacao

(Vervolg van pag. 1)

kunnen worden — ook nog weinig te doen, omdat deze jonge vrouwen haar milieu tegen zich hebben. Zij zouden eigenlijk voor enige tijd in een inrichting als die welke de Zusters van Bethanië elders leiden, moeten ondergebracht worden. Maar een dergelijke inrichting bezitten de Antillen nu eenmaal niet.

Onnodig te zeggen, dat jonge vrouwen die reeds geheel tot prostitutie vervallen zijn, aan haar lot moeten overgelaten worden, omdat voor haar zelfs een inrichting als hierboven bedoeld, geen enkel nut zou bezitten. Het enige, wat men op Curaçao voor deze meisjes doet, is haar een kaart geven, waarmede zij verplicht worden van tijd tot tijd ter medische contrôle voor een gouvernementsarts te verschijnen.

Slechts één wens in vervulling

Wij herinneren ons, dat de heer Grootens — nu bijna drie jaar geleden — een verlanglijstje had opgemaakt van allerlei hoogst belangrijke zaken, die hij nodig had om de jeugdcriminaliteit met succes te kunnen bestrijden. Op dit lijstje stonden: ten eerste: een psychopathen-asyl; ten tweede: een uitbreiding van het G.O.G. ten derde: een opvoedings-gesticht voor meisjes (geen tuchtschool); ten vierde: een jeugdgevangenis voor de zware gevallen; ten vijfde: een tehuis voor half vrije jeugd (jeugd onder toezicht), welke tehuis b.v. te verbinden ware aan Brakkeput; ten zesde: meer hulpkrachten voor het buitenwerk.

Van al die verlangens staat alleen het tweede (uitbreiding G.O.G.) op het punt ingewilligd te worden. . .

Wel erg povertjes dus.

Het is natuurlijk wel zo, dat al deze zaken nu eenmaal zeer veel geld kosten en dat de Nederlandse Antillen met hun financiën uiterst zuinig moeten omspringen. Doch men zal zich er toch niet mee van af kunnen maken, dat de uitvoering van allerlei kostbare projecten, die werkelijk of vermeend met de welvaartsvorming verband houden, steeds voorrang zullen moeten blijven hebben op deze zaken, die de volkskracht in de allereerste plaats aangaan.

Want als men het vraagstuk van de jeugdcriminaliteit thans niet flink aangrijpt, zal men daar in de toekomst toch eens toe gedwongen worden. En dan zal het waarschijnlijk heel wat meer inspanning kosten en met veel hogere kosten gepaard gaan.

Banco Venezuela	2.240.-
Barvensa acciónes nuevas	15.50
Barvensa acciones viejas	17.-
Bolsa de Caracas acciones	.-
Cauchos General ordinarias	300.-
Cauchos General preferidas	.-
Celanees ordinarias	9.-
Celanese preferidas	655.-
Cemento Carabobo	325.-
Cerveceria La Llanera	9.50
Cerveveria Oriente	.-
Cerveceria Nacional	68.-
Crédito Urbano	
Electricidad Caracas acciones c/d	.-
Electricidad Caracas acciones s/d	170.-
Electricidad Caracas derechos	.-
Electricidad Caracas serie A	99.50
Electricidad Caracas serie B	.-
Envases Venezolanos	.-
Financiadora preferidas E	.-
Hotelera Venezolana	.-
Inmuebles Caracas	170.-
Inuvenca participaciones	112.-
Invergora 30% pagado	3.-
Inverdica.	.-
Luz Elèctrica Venezuela acciones	93.-
Luíz Eléctrica Venezuela bonos	102.-
Perforación ordinarias	24.-
Perforacion preferidas	70.-
Rovenca comunes	27.-
Revenca preferidas viejas	87.-
Savoy Candy comunes nuevas	170.-
Savoy Candy preferidas	330 -
Servícios Hydrocarb 50% pagado	8.70
Sivensa ordinarias	.-
Sivensa preferidas	..
Teléfonos Venezuela 8%	101.-
Ven-Aruba 40% pagado	40.-
Venepal 60% pagado	82.-
Venezolana de Cemento	278.50
Venezolana de Tabaco	.-
Vica	.-

Amsterdamse Beurs

1. Kon. Olie aandelen	834 1/2
2. Unilever cert. v. and.	391 1/4
3. Philips aandelen	276 7/8
4. Philips pref.	171 1 2
5. AKU aandelen	225
6. Ned Scheepv. Unie aand.	174 3/4
7. KNSM aandelen	177 3 4
8. KPM aandelen	166
9. Ned. Handel Mij cert.	183
10. Nat. Handelsbank aand.	116
11. Escomptobank aand.	n.g.
12. HVA aandelen	101
13. Amsterdamse Rubber aand.	77 b.
14. Ver. Deli Mijen	110 3/4b.
Aniem Nat. Bezit.	n.g.
16. 3% dollar oblig.Ned. '47	94 breden
17. 3% Nederl. '47 obl.)	91 7/8 laten
18. Holland-Am. Lijn aand.	202
20. Amsterdamse Bank aand.	241
21 Holl. Bank Unie cert.	234
24. Overzeese Gas Mij	154
25. Borsumij aand.	88
26. Lindeteves aand.	n.g.
27. Royal Duch Am. S. in $	71, 25 breden
28. Rott. Bank aand.	210
29. Curacaose Handel Mij.	190 breden
30. Wm H Muller & Co, nat bezit	326

Beurs Caracas

Centro Simón Bolivar 1a emisión	99.25
Centro Simón Bolivar 2a emisión	.. .-
Centro Simón Bolivar 3a emisión	98.50
Centro Simón Bloivar 4a emisión	.-
Centro Simón Bolivar 5a emisión	97.-
Centro Simón Bolivar 6a emisión	9625
Centro Simón Bolivar 7a emisión	96.25
Centro Simón Bolivar 8a emisión	96.50
Banco Obrero céd. hip. 5 años	-
Banco Obrero céd. hip. 10 años	.-
Auto-Ven ordinarias	16.-
Banco Central	63.-
Banco Industrial	670.-
Banco Maracaibo	340.-
Banco Unión 20% pagado	580
Banco Unión total pagado	1.050.-

In 1985: 2.720.000 luchtpassagiers

Rapport over uitbreiding luchthaven Schiphol

Start- en landingsbanen nodig volgens „tangentiele"-systeem

Schiphol. — Als Nederland ook in de toekomst een belangrijke rol wil blijven spelen in het wereld-luchtverkeer is — behalve een verdere ontplooiing van de KLM — het noodzakelijk, dat de luchthaven Schiphol wordt aangepast aan de eisen van het toekomstige luchtverkeer. Dat betekent een omvangrijke uitbreiding van het vliegveld met al wat daarbij hoort volgens het principe van het zogenaamde „tangentiele" plan, dat enkele jaren geleden reeds werd ontworpen. Een verder uitbouwen van Schiphol wordt aangepast aan de eisen van het toekomstig luchtverkeer.

Thans is het moment gekomen om de nieuwe conceptie van Schiphol te gaan realiseren. Daar Schiphol een der laatste aan de nieuwste eisen aangepaste vliegvelden in de wereld zal zijn als het uitbreidingsplan gerealiseerd is, zal het nieuwe plan snel aangepakt moeten worden. Het nieuwe Schiphol zal een bedrag van rond NAf. 90 miljoen vergen.

Dit zijn enkele der voornaamste conclusies van de commissie ter bestudering van de uitbreiding van het vliegveld Schiphol.

De studie van deze commissie richtte zich met name op de vraag of de huidige luchthaven (of de nog verder op de tot nu toe uitgebouwde haven) ook in de toekomst alle gebruikers van Schiphol zou kunnen bevredigen. Het antwoord van de commissie luidde: „Nee". Zij maakt in haar rapport met een prognose van het toekomstige, op Schiphol te verwachten verkeer, duidelijk waarom niet.

Uit die prognose blijkt, dat men in 1985 2.720.000 luchtpassagiers denkt te zien reizen via Schiphol (1960: 977.000), aan vracht en post 318.000 ton zal zien landen en wegvliegen (in 1960: 55.300 ton) en dat de totale tonnage, die het vliegveld passeert, zal zijn toegenomen van 153.000 ton (1960) tot 590.000 ton.

Om het moderne Schiphol tot een goed geoutilleerde en voldoende ruimte biedende haven te maken acht de commissie het noodzakelijk, dat er twee speciale banen voor het landen en twee voor het starten worden gemaakt, die samenkomen volgens het zogenaamde „tangentiele" systeem op een verkeersplatform dat oostelijker dan het huidige is gelegen. Daar de moderne vliegtuigen wel wat zijwind tijdens het starten en landen kunnen verdragen, zijn meer banen niet nodig, aldus de commissie. Wél vergt de moderne luchtvaart veel omvangrijker en anders liggende verkeers- en technische arealen. Ook de banen voor het taxiën van de luchtreuzen moeten worden aangepast aan de nieuwe opzet.

Het verkeersareaal bijvoorbeeld zal aan de rijksweg Amsterdam—Den Haag moeten komen. De grote banen, die de vliegtuigen opvangen en loslaten, waaieren daarvan uit naar alle windrichtingen. Voor deze banen, de verkeers- en andere gebouwen (w.o. stationsgebouw, direktie- en andere kantoren, restaurant, garages, vrachtgebouwen en service-hangars) zal NAf. 25.000.000 nodig zijn. De banen, de wegen en de parkeerruimten vergen NAf. 55.000.000 en voor de omlegging van de rijksweg naar het verkeersareaal en de omlegging van de Schipholweg, inclusief een tunnel onder de ringvaart, is nog eens NAf. 10.000.000 nodig.

Het rapport kwam tot stand onder leiding van de direkteur van de luchthaven, de heer U.F.M. Dellaert en is bestemd voor het college van adviseurs voor Schiphol.

De commissie acht het van groot gewicht, dat omtrent de toekomstige ontwikkeling van Schiphol thans zekerheid wordt verschaft en het bestudeerde plan daarom als plan-in-hoofdzaak wordt vastgesteld. De uitwerking van de plannen gedoogt geen uitstel meer, met name de verlegging en de geleidelijke constructie van het verkeersareaal naar het nieuwe centrum van het vliegbedrijf is urgent, aldus de commissie.

Montreal. — De Canadese luitenant-generaal Bishop, die in de eerste wereldoorlog als piloot van de Canadese luchtmacht aan het westelijke front 72 Duitse vliegtuigen neerschoot, is te Montreal op 62-jarige leeftijd overleden.

Het gebeurde in Nederland...

Dorp zonder bewoners – Vier straten, houten huizen en ruïnes

Onlangs is in het infanterie-schietkamp te Harskamp een nieuw oefenproject in gebruik genomen, dat militaire eenheden in staat zal stellen zich te trainen in het zuiveren van bewoonde streken. Hiertoe is een dorpje gebouwd, dat de naam „Oostdorp" draagt. De soldaten kunnen er op zeer realistische wijze het „uitkammen" oefenen. Men ziet hier enkele militairen onder het oorverdovend lawaai van ratelende machinegeweren en ontploffende handgranaten een huis „nemen"

Op de Oosterheide, dicht bij de Harskamp, is 'n nieuw dorp gebouwd. Een klein dorp, vier straten, omzoomd door houten huizen; primitieve optrekjes maar niet geheel onaantrekkelijk voor lieden die geplaagd door de woningnood reeds jaar en dag in krot'en, op oude zolders en in vochtige souterrains moeten leven. Voor hen is di' dorp, dat Oostdorp heet, echter taboe. Het is onbewoond en za' dat wellicht tot in lengte van dagen blijven; hoewel mag worden aangenomen dat het geen lang leven beschoren zal zijn. Want er wordt een vreemd en, zo op het oog voor een zo vriendelijk dorp op de hei, destructief bedrijf bedreven dat het voor bewoning minder geschikt maakt. Het is gebouwd met de bedoeling dat het blijvend in een soort front zal liggen en dat het dagelijks wordt veroverd en heroverd. Wij zeiden het reeds, niet door wanhopig geworden woningzoekenden, maar door de soldaten die er de gelegenheid krijgen hun krijgshaftige opleiding te toetsen aan omstandigheden, die de werkelijkheid van een gevecht dicht benaderen. In Oostdorp kunnen infanteristen en mariniers geoefend worden in straatgevechten, in het bezetten van huizen en het veroveren van een bewoond oord. In Amerika bezit men dergelijke oefenmogelijkheden reeds langer en Nederlandse militaire deskundigen, die in de Verenigde Staten hun licht daaromtrent hebben opgestoken, hebben naar dit voorbeeld Oostdorp doen optrekken. Om er een echt „frontdorp" van te maken zijn tussen de huizen in ook een paar ruïnes „gebouwd"; want die heeft een soldaat nodig om er zich helemaal „in" te voelen en een oorlog laat nu eenmaal littekens achter.

* * *

Men kan met dit dorp twee dingen doen, men kan het bezetten; men kan het ook verdedigen. En van beide mogelijkheden wordt dagelijks door een peloton infanterie druk gebruik gemaakt. Onder de ... van rookgordijnen en in een kakofonie van ontploffende ..., „booby traps", losse flodders en ander gesnuis, sluipen elke dag opnieuw jongelieden Oostdorp binnen. Met enterhaken en touwladders verschaffen zij zich toegang tot de houten huisjes, waarin vermeende vijanden schuilen en omzichtig trappen zij er deuren in, elk ogenblik verwachtend dat er een breedgeschouderde Rus, compleet met mitraillette en handgranaten achter zal staan. Dat gebeurt echter gelukkig voor hen niet.

De vijand is een fictie, evenals het dorp zelf, als de krijgslustige kreten en het lawaai dat zijn. Waarmee niet gezegd wil worden dat Oostdorp geen zeer reële oefengelegenheid biedt. De infanteristen kunnen er volleerde insluipers worden en reeds tijdens een demonstratie bleek dat vele geheimde jongelingen zich in dat vak duchtig bekwaamd hebben. Voor inbraak is de door hen gevolgde methode echter niet bruikbaar, want het is beslist te lawaaierig.

* * *

Het ligt in de bedoeling dat er in de toekomst in Oostdorp ook met scherp geschoten gaat worden; ter wille van de veiligheid za' dat echter alleen gebeuren, voordat de bestorming een aanvang neemt en dan nog op in de huisjes geplaatste schietschijven. Om de jonge militairen te wennen aan het geluid van fluitende kogels en hen over hun angst voor mitrailleervuur heen te helpen, beschikt het oefenterrein de Harskamp al over een andere mogelijkheid, die betiteld wordt als de oefening „Vuurdoop".

Door dit alles is Oostdorp eigenlijk een spookdorp dat er, voordat de ... en smook van het krijgsrumoer is opgetrokken, sinister uitziet.

Journaal

Willemstad. — De mobiele brigade en de straatdienst maakten gisteren 43 processenverbaal op en verleenden 24 maal assistentie.

Verkeersafdeling

Willemstad. — Om 18.30 uur vond gisteren een lichte aanrijding plaats op de weg naar Mina Scharbaai tussen een personenauto en een bestelwagen. De schade bedraagt *f* 30.—.

Bogota. — Uit een nadere officiele toelichting op het aftreden van de Colombiaanse regering blijkt, dat het ministerie de president ontslag aanbood "om hem de vrije hand te laten in de vorming van een nieuw kabinet".

CURACAO

Verkoopsvoorwaarden niet nagekomen

Willemstad. — De man R.E. deelde mee, dat zijn auto gisteren is weggenomen te Parera. Hij werd verwezen hiervan aangifte te doen bij de recherche, wat hij echter niet deed. Dat is te begrijpen, want later is gebleken, dat de auto door de vroegere eigenaar is teruggehaald, daar E. de huurkoopcondities niet is nagekomen.

BEKENDMAKING

In verband met de inwerkingtreding van de Eilandsverordening tot wijziging van de Algemene Politieverordening voor Curaçao 1952 (Aankondigingsblad 1956 No. 42) op 8 Augustus 1956 maakt de Gezaghebber van het Eilandgebied Curaçao hierbij nogmaals bekend, dat ALLE RIJWIELEN, waarmede tussen zonsondergang en zonsopgang op de openbare weg wordt gereden, uiterlijk op 8 OCTOBER 1956 voorzien moeten zijn van een lantaarn, die ACHTERWAARTS een ROOD licht uitstraalt.

Willemstad, 17 September 1956.
De Gezaghebber voornoemd,
M. P. GORSIRA.

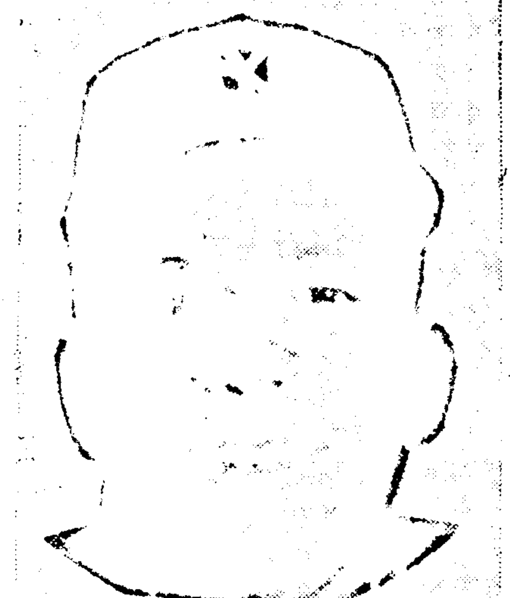
AMERIKAANS BASEBALL

Yankees kampioen van de American League na zege op Chicago . . .

BRAVES en DODGERS thans practisch gelijk

Mickey Mantle's 50e homerun van het seizoen, won gisteren de beslissende wedstrijd, welke de New York Yankees officieel kampioen van de American League maakte van het seizoen 1956. Het leek wel een sprookje, dat het juist Mantle moest zijn, die ook deze wedstrijd — de laatste overwinning, welke de Yankees nodig hadden — met een homerun won. Mantle was in alle opzichten de held van de wedstrijd, daar hij in vijf slagbeurten twee van de zes Yankee-„hits" had.

Toen de Yankees in de vierde inning met 1—0 achter stonden, sloeg hij met zijn eerste honkslag Billy Martin vanaf het tweede honk binnen om de stand op gelijke voet te brengen. In de achtste inning sloeg Walter Dropo voor de Chicago White Sox een homerun om de stand op 2—1 te brengen. Een driehonkslag van Billy Martin en een honkslag van Berra in de negende maakten het voor de tweede maal gelijk in de negende inning. Mantle sloeg toen in de 11e inning zijn 50e homerun om de Yankees voor de eerste maal de leiding te bezorgen. Whitey Ford kon toen in de elfde inning niemand uitmaken en werd vervangen door Bob Grim, die op fantastische wijze direkt drie van de White Sox uitmaakte. De Yankees wonnen dus met 3—2. De winnende pitcher was Ford en Billy Pierce verloor voor de White Sox. De White Sox werden door dit verlies als laatste club van de American League uitgeschakeld en de Yankees tituleerden zich kampioen van de A.L.

....MICKEY MANTLE....
...zijn 50ste homerun wint de titel.

De Cleveland Indians, die als lang uitgeschakeld zijn, wonnen gisteren twee wedstrijden van de Washington Senators met 1—0 en 6—0. De twee winnende pitchers waren Herb Score en Mike Garcia.

En verder wonnen de Detroit Tigers met 6—2 van de Baltimore Orioles.

De Milwaukee Braves en de Brooklyn Dodgers bleven in de National League praktische gelijk op de eerste plaats, nadat de Dodgers met 5—6 van de St. Louis Cardinals verloren en de Milwaukee Braves de Pittsburgh Pirates met 6—4 versloegen. De verliezende pitcher voor de Dodgers was Carl Erskine en Jackson won voor St Louis. Boyer en Musial hadden voor de Cardinals homeruns.

De wedstrijd van Milwaukee werd gewonnen door pitcher Lou Sleater, terwijl Elroy Face voor Pittsburgh verloor. De Cincinnati Redlegs bleven na de wedstrijden van gisteravond zo ongeveer geëlimineerd, doordat zij tweemaal van de Philadelphia Phillies verloren. De Phillies wonnen de eerste wedstrijd met 4—3 en de tweede met 7—4. Wally Post sloeg in de eerste wedstrijd twee homeruns voor de Redlegs. Ed Bailey sloeg in de tweede een homerun voor Cincinnati. Curt Simmons en Robin Roberts waren de twee winnende pitchers voor Philadelphia.

De New York Giants en de Chicago Cubs wonnen elk een wedstrijd van hun „doubleheader". De Cubs wonnen de eerste wedstrijd met 4—2 en de Giants de tweede met 8—2.

De biljartwedstrijden

Willemstad. — Gisteravond werden in de club van PSV op Mundo Nobo twee biljartwedstrijden van de C-klasse verspeeld. De eerste was tussen A. Asmus van De West tegen H. Doran, zijn collega-lid, en werd in een mooie en goede partij gewonnen door Doran met een klein verschil, nl. 75—73.

De andere partij was die tussen Margaritha van RBC en J. Sillie, ook van RBC en was vooral spannend bij het einde, toen beiden zeer vele poedels maakten, toen zij ongeveer een 5 punten misten voor de overwinning. Zelfs in de laatste stoot had Sillie pech en ook Margarita. Het werd tenslotte een overwinning voor Margarita met 75—74.

In de club CSC te Pietermaai werd de eerste A-klasse-wedstrijd verspeeld tussen M. Jansen van CVB en V. Anacherico, ook van de CVB en werd gewonnen door Anacherico in een mooie en goede strijd. De belangstelling voor deze wedstrijd was tamelijk goed.

De wedstrijd in de B-klasse tussen de collega's E. Schob en C. Specht van RBC werd gewonnen door Schob met 125—80. De hoogste serie in deze wedstrijd was 16 gemaakt door Schob.

Om de kampioenstitel basketball

ATHENE wint in slappe wedstrijd van Jong Curacao

LIGHTNING slaat AQUINO met 40-21

Willemstad. — De basketball-wedstrijden, uitgeschreven door de Cur. Basketballbond voor de kampioenstitel 1956, zijn gisteravond in het J.P.F.-sportpark voortgezet. De wedstrijden moesten een half uur later aanvangen, omdat er slechts één arbiter aanwezig was. De publieke belangstelling was vrij goed.

De eerste wedstrijd ging tussen Athene en Jong Curaçao. Het was een zeer slappe ontmoeting. De oude „crack" van Athene, Lloyd Best, maakte een paar aardige punten voor zijn club; aan hem is het dan ook te danken, dat Athene nog net de zege wist te behalen op Jong Curaçao. De match eindigde met een score van 33—30 in het voordeel van Athene.

De „bliksemheren" van Lightning en de watervlugge jongens van Aquino speelden de tweede wedstrijd. In de Aquino-gelederen wilde het niet vlotten, omdat de beste speler, Clement, maar niet op dreef kon komen. Dit werkte vanzelf deprimerend op zijn mede-spelers. Hoewel de passes van „Aquino" van buitengewone stijl waren, deed de guard, die een „offnight" had, al het harde zwoegen weer teniet. Een vreemd gezicht in het Aquino-team, de vroegere „star" van Chinese-club, William, was geen versterking, daar hij niet het spel kon ontwikkelen, dat men in Chinese-Club van hem gewend is. De oorzaak laat zich gauw raden: de jongens zijn nog niet geheel op elkaar ingespeeld. Door meer trainen zullen zij in de naaste toekomst wel geduchte tegenstanders zijn. Hun vlug spel kenmerkt zich reeds nu, maar tegen „slow motion"-spel zijn zij niet berekend. Van dit systeem maakte Lightning gisteravond dan ook goed gebruik. Deze wedstrijd eindigde met een 40-21 overwinning voor Lightning. De topscorers van Lightning waren R. Thijssen en d'Arnault.

A.s. donderdag worden in het J.P.F.-sportpark de competitie-wedstrijden voortgezet tussen Dragons — Huracan om 19.00 uur en Sithoc — S.D.L. om 20.00 uur.

New Yorkse Beurs

New York. - De NY-effectenbeurs daalde gisteren tot het laatste peil sedert drie maanden, onder in vloed van de internationale politieke situatie en de krappe geldsituatie.

Rond het middaguur waren koersdalingen tot twee dollar algemeen..

In de namiddag nam de druk af doch de stemming bleef gedrukt en de markt sloot zwak met algemene koersdalingen. De autofondsen konden echter nog enig herstel boekonder leiding van Chrysler.

Aantal verhandelde fondsen 1151; hoger 224; lager 680; onveranderd 247 Aandelenomzet 2.200.000; obligatieomzet $ 3.920.000

1. Amer. Tel and Tel 173
2. Anaconda Comp. 81 3/4
3. Bethlehem Steel. 165
4. Dupont de Nemours 200 1/8
5. Gen Electric ......59 3/8 ex dividend
6. Gen. Motors 47 1/2
7. Intern. Tel and Tel.... 31 3/8 ex dividend.
8. Kon. Petr. Mij 108
9. Shell Oil 88
10. Standard Oil of N. Y. 55 1/4
11. U. S. Steel 68
12. Canadian Pacific 34 1/2
13. Intern. Nickel 105 1/2

Parijs. - De Nederlander H. Burgerhout heeft met zijn vliegtuig Bananza de Grand prix aerien de France gewonnen. De wedstrijd omvatte landingen te Biarritz, een snelheidsproef tussen Biarritz en Toulouse en vliegproeven op het circuit Carassonne-Cannes.

New Haven. - De Amerikaanse geleerde dr. Benjamin Duggar, aan wie de ontdekking van het medicament aureomycine wordt toegeschreven, is op 84-jarige leeftijd overleden, aldus is te New Haven in de staat Connecticut medegedeeld. Auromycine dient ter bestrijding van tyfusachtige ziekten.

Tel Aviv. - De stafchef van het Israelische leger, generaal-majoor Mosje Dajan, heeft verklaard, dat de enige manier om de levens van de Israeliërs aan de grenzen te beschermen is „het zetten van een hoge prijs op hun bloed."

De 42-jarige Canadees George Quinn heeft een nieuwe sport uitgevonden: Hij maakte een enorme vlieger van bamboe en canvas, bond een enkele brede waterski onder en liet zich toen over het wateroppervlak voortslepen door een speedboat, waarbij hij hangend aan zijn „vlieger" tot meer dan 40 meter hoogte uit het water opsteeg.

Volgens kolonel Yoenis:

Loodsencrisis zou voorbij zijn in Suez-Kanaal

Verbeteringsplannen zijn in studie

Port Said. — Kolonel Mahmoed Yoenis, de directeur-generaal van de Egyptische Suezkanaalmaatschappij, heeft dinsdag medegedeeld, dat de crisis met betrekking tot de kanaalloodsen voorbij is. Er zouden 31 schepen door het kanaal varen, namelijk 16 in noordelijke en 15 in zuidelijke richting.

Yoenis zeide, dat elk schip van de voorgestelde Westerse vereniging van kanaalgebruikers, dat het kanaal wil de passeren, om een loods van de Egyptische maatschappij moet vragen. Op de vraag, wat er gebeuren zou, indien de vereniging zou trachten schepen met eigen loodsen door het kanaal te leiden, antwoordde Yoenis: „Ze moeten het maar proberen!"

Yoenis zeide te hopen spoedig te kunnen terugkeren naar het driekonvooienstelsel per dag op vaste vaartijden, dat vóór de ontslagneming van het buitenlandse personeel de vorige week gold.

Reeds hebben 14 Russische loodsen hun opleiding aangevangen, aldus Yoenis. Er zijn ook vier Duitsers in dienst genomen. Van Amerikaanse loodsen zouden vele sollicitaties zijn ontvangen en de directie had op 20 daarvan geantwoord. Yoenis wilde niet zeggen, hoeveel loodsen thans voor het Egyptische beheersorgaan werkzaam zijn. „Het getal neemt dagelijks toe en is daardoor nog niet vastgesteld", ziede hij. Hij hoopte te zijner tijd meer loodsen in dienst te hebben dan vóór de oude maatschappij werkten. Hij beweerde, dat er genoeg ervaren loodsen beschikbaar zijn om grote schepen te bedienen. Vrijdag te middernacht legden 560 buitenlanders het werk neer en het kanaalbedrijf is gaande gehouden door Egyptische loodsen, bijgestaan door Grieken. Yoenis zeide, dat het Egyptische beheersorgaan op het ogenblik ongeveer 40 à 45% van de kanaalgelden ontvangt Het geld, dat in het buitenland wordt gestort, beschouwt Egypte niet als verloren geld.

Wat het onderhoud van het kanaal betreft, zeide Yoenis, dat de Egyptische overheid generlei werkzaamheden, die door de oude maatschappij zijn aangevangen, stopzet. „Wij bestuderen nieuwe projekten volgens een nieuw principe", zeide hij. „De oude maatschappij maakte slechts plannen voor 1968 (wanneer haar concessie zou zijn verstreken), maar onze plannen zijn voor immer."

Europees record verspringen verbeterd

Boekarest. — De Nederlander Henk Visser heeft tijdens internationale atletiekwedstrijden in Boekarest het Europees record verspringen verbeterd met een sprong van 7.98 meter. Het oude record stond op naam van de Duitser Luz Log met 7.90 meter (augustus 1937). Samen met de Japanner Chuhei Nambu staat Visser thans op de zevende plaats op de wereldranglijst, welke geopend wordt door de Amerikaan Jesse Owens met 8.13 meter (Mei '35).

Het Nederlands record stond op naam van Visser met 7.52½ meter, gemaakt op 7 juni 1953 te Rijswijk. In juli van dit jaar bracht visser het record op 7.76½ meter in Rotterdam, welke prestatie nog niet officieel erkend is. Zeer belangrijk is, dat Visser zich door zijn prestatie in Boekarest zich een plaats veroverde in de Olympische ploeg voor Melbourne. De door het Nederlands Olympisch Comité gestelde eis bedroeg een sprong van 7.40 tot 7.50 meter alsmede een viertal sprongen van 7.20 meter. Nu hij zo ver boven de gestelde eis uitkwam en bovendien een zeer oud en begeerd Europees record verbeterde, mag men aannemen, dat hij thans in de Nederlandse ploeg voor Melbourne wordt opgenomen. Bij zijn eerste sprong bereikte hij 7.39 meter. Zijn tweede poging leverde 7.98 meter op, waarvoor hij een geweldige ovatie van het publiek kreeg. Zijn derde sprong was ongeldig en in verband met een pas genezen blessure heeft Visser daarna niet meer gesprongen. Er was een speciale prijs voor de beste prestatie van deze wedstrijden. De prijs ging niet naar Visser, doch naar de Rus Samodvetov, in verband met diens overwinning bij het kogelslingeren, welke 62 punten meer waard was. Maar het publiek hield zo lang spreekkoren aan, dat de organisatoren bekendmaakten, dat ook Visser een speciale prijs zou ontvangen.

Vissers sprong van 7.98 meter is de beste seizoenprestatie in de gehele wereld. Het vorige seizoen bereikten twee Amerikanen de 8 metergrens, zo ver is dit jaar nog niemand gekomen.

New York. - De Amerikaan Bernard Kreisler van de International Film Associates Corporation, is uit New York naar Oost-Europa vertrokken, waar hij zal proberen een uitwisseling van films tot stand te brengen om een beter begrip tussen de Verenigde staten en de communistische landen te bevorderen. Hij zal Moskou, Warschau, Praag, Boedapest en Boekarest bezoeken.

Berlijn. - Uit erkentelijkheid voor het onthaal tijdens zijn bezoek aan Moskou, zal bondskanselier Adenauer maarschalk Boelganin in de komende dagen een bandrecorder zenden met zestig banden waarop Duitse muziek is opgenomen.

Juniorenvoetbal

Willemstad. — Gedurende het afgelopen weekend zijn er weer enige voetbalwedstrijden van de A-junoren-afdeling verspeeld en wel op verschillende terreinen. Door het niet aanwezig zijn van referees op een jaar van deze wedstrijden was het echt prettig, dat een persoon uit het publiek de wedstrijd dan floot, hetgeen zeer geapprecieerd werd door het publiek en de commissie van de junioren. De wedstrijden verliepen sportief, behalve die van Union Fleur de Marie tegen Jong Holland, waar de jongens van Fleur de Marié botweg geweigerd hebben, dat de referee een penalty liet nemen door Jong Holland. Wij hopen, dat dit niet ongestraft zal passeren. En hier de resultaten:

Sithoc — Vesta 0—0; Athene — Canisius Boys 0—2; Jong Curacao — Scherpenheuvel 3—0; Centro Dominguito — Riverside 4—3; SUBT — Deportivo Sta Rosa 4—0; Union Fleur de Marie — Jong Holland 0—1 (gestaakt door Fleur de Marie).

Mgr. Myers te Londen overleden

Londen. — Mgr. Edward Myers, aartsbisschop-coadjutor van Westminster, is in de ouderdom van 81 jaar te Londen overleden. Zijn overlijden volgt kort op de dood van kardinaal Griffin, die aartsbisschop van Westminster was.

Tokio. - In Tokio is een congres begonnen over de invloed van kernsbestraling op de erfelijkheid. Aan dit internationale wetenschappelijke congres nemen geleerden uit 22 landen deel. Hierbij zijn de Verenigde Staten en Rusland.

Koningin Frederika van Griekenland heeft in gezelschap van haar dochter Prinses Irene, de sleutels overhandigd voor een aantal nieuwe huizen, welke werden gebouwd voor Griekse refugees. De benodigde gelden werden verstrekt door het Griekse Koninklijke hulpfonds. Foto: De Koningin ontmoet een Griekse arbeider, na hem de sleutels voor zijn nieuwe huis te hebben overhandigd.

AANKOMSTEN:	TE CURAÇAO	TE ARUBA:
Van de Gulfhavens:		
ms. Solon	3 Oct.	—
ss. Orion	17 Oct.	—
ms. Daphnis	—	29 Sept.
ms. Attis	—	13 Oct.
Van New York:		
ms. Poseidon	26 Sept.	27 Sept.
ss. Triton	3 Oct.	4 Oct.
Van Europa:		
ss. Orion	26 Sept.	28 Sept.
ss. Norinda	30 Sept.	2 Oct.
ss. Bennekom	7 Oct.	—
ms. Adonis	9 Oct.	10 Oct.

AFVAARTEN VAN CURAÇAO:

A'dam en/of Rotterdam	ms. Willemstad	25 Sept.	ss. Orion	27 Sept.
	ss. Boskoop	3 Oct.	ms. Solon	3 Oct.
Aruba	ms. Poseidon	26 Sept.	ss. Orion	27 Sept.
Barbados	ms. Willemstad	25 Sept.	ms. Oranjestad	26 Oct.
Barranquilla	ss. Orion	27 Sept.	ms. Adonis	9 Oct.
Cartagena	ss. Orion	27 Sept.	ms. Adonis	9 Oct.
Cristobal	ms. Oranjestad	15 Oct.		
Georgetown	ms. Daphnis	30 Sept.	ms. Attis	14 Oct.
Gulfhavens	ms. Poseidon	26 Sept.	ms. Aegis	4 Oct.
La Guaira	ms. Willemstad	25 Sept.	ms. Poseidon	26 Sept.
Maracaibo	ss. Triton	3 Oct.	ss. Bennekom	7 Oct.
New York	ss. Norinda	1 Oct.	ss. Triton	3 Oct.
Paramaribo	ms. Daphnis	30 Sept.	ms. Attis	14 Oct.
Port of Spain	ms. Willemstad	25 Sept.	ms. Solon	3 Oct.
Pto. Cabello	ms. Willemstad	25 Sept.	ms. Poseidon	26 Sept.
Pta. Cardon	ss. Bennekom	7 Oct.	ss. Rodenbek	13 Oct.
Pto. Limon	ms. Oranjestad	15 Oct.		